

Bajtársi

XXIII. évfolyam 2. szám 2020. június

Hírlevél

A kiadvány térítésmentes, sokszorosítható

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének időszakos kiadványa

A hazámat híven szolgálom!

4-5. oldal

Kapcsolattartási háló

24. oldal

Cegléd, Pf.: 43/e

26. oldal

Emlékezet és újjáéledés

„Nem kell beszélni róla sohasem, / De mindig, mindig gondoljunk reá. / Mert nem lehet feledni, nem, soha, / Amíg magyar lesz és emlékezet...” Juhász Gyula versét idézzük most a hősök, a honvédelem, a nemzeti összetartozás emléknapijain. De szólnunk kell most (tavalyi altiszti avatási előkészülettel illusztrálva is) jelenünk hőseiről, kiknek köszönhető a koronavírus elleni küzdelem eddigi sikere, s hogy a vidék után a főváros is, megfontolt lépésekkel, újjáéledhet. E lapszámunk persze még a csata elmúlt napjait idézi.

Köszönjük, Feri!

Nem először köszönsz el munkatársaidtól az eddigi pályafutásod során, azt nem tudom, hogy a mostani mennyire érintett meg, Gróf Feri. Amikor a szerkesztőbizottsági ülésre érkeztem, mindig bajban voltam, hogy ki legyen a három Feri közül az első, akit köszöntenem kell, Téged, Pintér Ferit vagy Kiséri-Nagy Ferit. Ha ott volt törde-lőszerkesztőként Gábor Mariann, akkor ez a probléma megoldódott, ha nem, akkor Mészáros Karcival kezdtem, mert ő nem volt Feri. Ebből is látszik, hogy a Ferik mindig meghatározóak voltak a Bajtársi Hírlevélnél, hisz több mint egy évtizeden keresztül főszerkesztőként felelősen szerkesztetted a minden tag-szervezetünkönél várt és szívesen olvasott negyedéves újságunkat.

A Bajtársi Hírlevél biztos nem jelentette ugyanazt a történelmi feladatot, amelyet 1990-ben elvállaltál, ami nem volt kevesebb, mint újraindítani a katonai lapot, március 15-től a Magyar Honvéd újságot. Néhány év alatt színvonalas újságot hoztál létre, amelyet szétkapkodtak a laktanyákban és az újságosoknál egy-

aránt. Egyértelműen megvalósítottad azt, amiért a lap élére helyeztek: katonaujságot szerkesztettél katonáknak, és a katonaujságírók a katonákról, a katonáknak írtak cikkeket.

A Bajtársi Hírlevél főszerkesztői felkérése már nyugdíjasként ért. Szívesen vállaltad el, és minden szakmai tapasztalatod, szerkesztéshez kapcsolódó, tanítani való felkészültséged és hozzáértésed a lap mindegyik számában visszatükröződött. Kiváló együttműködésed és barátságod a szerkesztőbizottság tagjaival hozzásegítette a lapot, hogy ismét hiteles, színvonalas, olvasható kiadvány készüljön, amely a médiahatóság által bejegyzettként ma már a könyvtárak polcain is megtalálja a helyét. Itt is követelmény lett, hogy a bajtársak írjanak bajtársaknak, a bajtársakról. Zrínyi-gyűrével kitüntetett újságíróként és nyugállományú alezredesként szívügyed lett a hírlevél, ami átitatta ezt a főszerkesztői munkát is.

Döntésedet, hogy távozol a főszerkesztői posztról, megfontoltan és körültekintően hoztad, gondolom, nem máról holnapra, mert soha senkit és semmit

nem akartál cserbenhagyni. Lemondásod a főszerkesztői megbízatásról nem érintett jól, de bízom benne, hogy azt az utat, amit megkezdte és magas színvonalra emeltél, folytatni tudjuk, egy új szerkezetű, általad is felkészített szerkesztőbizottsággal.

Ezért nekem most már nem lehet más feladatom, mint az, hogy a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége elnöksége, tagszervezetei és azok tagsága nevében megköszönjem a többéves áldozatos, önzetlen társadalmi munkát.

Élvezd tovább a nyugdíjas éveidet a Balaton partján, de akár Párizsban is, vagy amerre csak jársz a világban, jó erőben, egészséggben.

Köszönjük, Feri!

VILNER PÉTER NY. EZREDES ALELNÖK,
A BAJTÁRSI HÍRLEVÉL SZERKESZTŐBIZOTTSÁGÁNAK
ELNÖKE

Kedves Barátaim!

A BEOSZ elnökének benyújtottam a Bajtársi Hírlevél szerkesztőbizottságából történő lemondásomat. Közel 15 évig örömmel vettem részt a lap munkálataiban, kialakítottam a soron

következő lap tartalmi elgondolását, szerveztem a tudósításokat, intéztem a hírlevél médiahatóságnál történő bejegyzését, a kiadvány megrendelőkhöz történő eljuttatását. Ezen időszakban a fekete-fehér kiadványból színes, 32 oldalas közkedvelt újság lett. A tevékenység szeretete, sikere mellett is egy bizonyos életkor után meg kell gondolni, hogy egy újabb ciklusra az ember mit vállalhat magára.

Elismeréssel kell szólnom a szerkesztőbizottság tagjainak, Gróf Ferinek, Mészáros Karcinak, Kiséri-Nagy Ferinek, Gábor Mariann-nak a munkájáról, akiktől sokat tanultam az újságírói munka fortélyairól. Külön köszönetet mondok a Szövetség vezetésének, a régióvezetőknek és az egyesületi elnököknek, a lap sokoldalú tudósításait rendszeresen küldő kollégáknak, barátoknak. Köztük – a névsor korántsem lehet teljes – Tóth Sanyinak, Pásztor Pistának, László Attilának, Fekete Pistának, Berdó Gabinak,

Nacsa Ferinek, Takács Imrének, Fehér Jánosnak, Körösi Andrásnak, Horváth Irénkének, Sepcsik Sacinak.

Lemondásomkor azt tekintettem legfontosabbnak, hogy a munkát akkor hagyjam abba, amikor van egy csapat, amely változatlanul, vagy még magasabb színvonalon szerkeszti az újságot. Erre többek között biztosítékot jelent, hogy a főszerkesztői teendőket M. Tóth György személyében nagy tapasztalattal rendelkező katonaujságíró veszi át.

A Szövetség helyzetét mindig fontosnak tekintettem. A szerkesztőségben végzett munkát szerettem, e lapszám készítésében is a betűk és fotók utolsó kontrolljáig részt vettem. Egy-egy feladatot ezután is szívesen elvállalok.

A lapot tudósításaitokkal továbbra is segítsétek, hogy az olvasók mindig friss, érdekes információkat kapjanak mindannyiunkról.

A tudósításokat a továbbiakban a bhirlevel@gmail.com, vagy a vilnerpeter@gmail.com e-mail címekre szíveskedjétek küldeni.

PINTÉR FERENC NY. EZREDES

TARTALOM

Köszönjük, Feri!.....	2
Kedves Barátaim!.....	2
Pedig olyan szépen kezdődött.....	3
Hazámat híven szolgálom!.....	4
Különleges idők, különleges hírek.....	6
Megváltozik a világ.....	7
Együtt kínálunk B tervet.....	7
Debrecen: senki nem maradt magára.....	8
Kaposvár: pályázat, kerti munka.....	8
Halló, Csabai Károly.....	9
Csepreg: szolgálat, korlátozások alatt.....	9
Rétság: önkéntes segítők.....	10
Cegléd: akik még most is katonák.....	10
Gondolattöredékek.....	11
Vác: bajtársiasság, szolidaritás.....	11
Szentendrei megoldások.....	11
Nyíri tagok bankolni is tanultak.....	12
Marcali: lendvai tervek.....	12
Egyhívásnyi jó szó.....	12
A tagság bizalmára méltón.....	13
Alkalmazkodtunk.....	15
Akiket a haza összeköt.....	16
Pályázat, támogatás.....	18
Hatvan: civilek is a pályán.....	19
Segíteni pedig kell.....	20
Most sem engedjük el a kezeket.....	21
Karanténrégió.....	22
Kapcsolattartási háló.....	24
Dalos Pacsirták!.....	25
Közérdekű.....	25
Megemlékezés.....	25
Cegléd, Pf.: 43/e.....	26
Szekszárd: „igenek” telefonon, e-mailben.....	27
Miskolc: tűzérnosztalgia.....	27
Elismerések önzetlen munkáért.....	28
Tata: alapítók fél évszázada.....	29
Tisztelet, köszönet, megbecsülés.....	30
Kaleidoszkóp.....	31
Jutaspusztai főhajítás.....	31
Honvédsírok gondozói.....	32

**A BAJTÁRSI EGYESÜLETEK
ORSZÁGOS SZÖVETSGÉNEK TÁJÉKOZTATÓJA
FELELŐS KIADÓ:**
HAZUGA KÁROLY NY. ALTÁBORNAGY,
A BEOSZ ELNÖKE
SZERKESZTŐBIZOTTSÁG ELNÖKE:
VILNER PÉTER NY. EZREDES
SZERKESZTŐBIZOTTSÁG ELNÖKHELYETTESE:
PINTÉR FERENC NY. EZREDES
FŐSZERKESZTŐ:
M. TÓTH GYÖRGY
KORREKTOR:
MÉSZÁROS KÁROLY
TERVEZŐSZERKESZTŐ:
GÁBOR MARIANN
A HÍRLEVÉL INTERNETES ELÉRHELYE:
www.beosz.hu
Cím: 1440 BUDAPEST, Pf.: 22.
E-MAIL: BHIRLEVEL@GMAIL.COM
NMHH SZÁM: 1612/2012

Pedig olyan szépen kezdődött...

Az idei esztendő több szempontból is kiemelt jelentőségű számunkra. Egyrészt harminc éves a Szövetség, másrészt pedig ez a tisztújításunk éve is. Ezért az évvégi ünnepek elmúltával újult erővel álltunk neki ez évi feladataink megvalósításának, folytattuk a jubileumi évfordulós ünnepségünk szervezését, és megkezdtük az előkészületeket a küldöttgyűlésre.

Február 27-i rendezvényünkön méltó módon megemlékeztünk a Szövetség alapítóiáról, felidéztek az elmúlt harminc év történetét, és hitet tettünk a folytatás mellett.

Kitűztük a küldöttgyűlés időpontját, kiküldtük a meghívókat a küldötteknek, összeállítottuk a beszámolókat, és terveztük ez évi feladatainkat. Március 9-én még megtartottuk a katonaozvegyek találkozóját (lásd felvételünkön), de már akkor éreztük a „vihar” előszelét. A 1848–1849-es forradalom és szabadságharc megünnepléséhez kapcsolódó rendezvényeket ekkor már törölték, és március közepén hazánkban is kifordult sarkából a világ. Magyarországon mind ez idáig példanélküli, a világot is eluraló koronavírus-járvány ütötte fel a fejét.

Egyik pillanatról a másikra változott meg életünk, megszokott hétköznapijaink rendje borult fel. Bezártak az iskolák, a boltok nagyrésze, a nyitva maradókat is korlátozták, szigorították az orvosi ellátás igénybevételi rendjét és lehetőségeit. Megtiltották a rendezvények, összejövetelek megtartását. És a mi szempontunkból talán a legfontosabb, a korosztályunk védelme érdekében kijárási korlátozást vezettek be. Nehezen, de tudomásul vettük, hogy nem ölhetjük meg szeretteinket, nem játszhatunk unokáikkal, nem mehetünk a klubba, egyesületi rendezvényre, nem találkozhatunk társainkkal. Mindig, mindenhol az láttuk és hallottuk: „Maradj Otthon!”

Akkor napról-napra emelkedett a megbetegedettek és sajnos, a halálos esetek száma, az egészségügyben dolgozók heroikus küzdelmet folytattak a járvány leküzdéséért, az életük

megmentéséért. Átértékelődtek az emberek közötti társas kapcsolatok, érintkezési viszonyok.

E különös világban egyre nagyobb teret kapott az egymásra való odafigyelés, az önzetlen segítőkészség, az egymás iránt érzett és vállalt felelősség, és tenni akarás. Egy szóval: a bajtársiasság.

Önzetlen segítőkész szolidaritás, és együtt érző áldozatvállalás nem csak a katonatársakért, hanem mindannyiunkért, az időseért, az elesettért, a lélegeztetőgépen lévőért, az életéért küzdő orvosért és ápolóért, a digitális oktatással szenvedő diákért és tanárért, a mentőseért, a rendőrért. Ma már bajtárs a szaktárs, a kartárs és még a házastárs is.

Ez ad esély és lehetőséget arra, hogy legyőzzük ezt a járványt és közösen úrrá legyünk ezen a rendkívüli helyzeten és térjen vissza az élet a megszokott menetébe.

Egy dolog azért ne változzon, egymásnak továbbra is maradjunk meg Bajtársnak.

HAZUGA KÁROLY
FOTÓ: KISÉRI-NAGY FERENC, TÓTH LÁSZLÓ

Hazámat híven szolgálom!

Magyarország, a koronavírus-járvány elleni küzdelem napjai. Lapzártá. Még nem írhatunk mást: a Covid-19, ha „feltartott kézzel” is, de tartja még állásait. Még nem írhatunk mást: emberfeletti küzdelem zajlik a kórházakban, a tesztelő- és kutatólaboratóriumokban, most épp gyógyult koronavírusos betegek vérplazmájának szérumkénti alkalmazhatóságáért. Még nem írhatunk mást: ezek munkálkodnak szemlátomást sikerrel a fertőzés elszabadulásának megakadályozásán, tudva, a csatát és a háborút az egészségügyi intézményekben kell leginkább megvívni. Még nem írhatunk mást: a katonák – hiszen esküvel fogadták – hazájukat híven szolgálják, ha kell, életük árán megvédik. Még nem írhatunk mást: teljesítik, amire parancsuk szól az ország

déli, északi és nyugati határán, látható és biztonságot adó erőként, a kijelölt humanitárius, tranzitútvonalakon, kijárási korlátozások betartásának segítőként, idősök otthonait országszerte fertőtlenítő vegyvédelmi katonákként, létfontosságú vállalatok biztonságos vészhelyzeti mindennapjaiért felelős akciócsoportban, honvédelmi irányító törzsekben, a kórházak összehangolt működésével, készletgazdálkodásával megbízott kórházparancsnokként. És e sorok nyomdába küldésekor sem írhatunk még mást: őket hívta a szolgálat – mi meg, a lapunk olvasótáborába tartozók, a bennünket óvni akarókat segítve, otthon maradtunk.

Alkalmi képriortunkban aligha kaphatna helyet e rendkívüli idők minden hőstette. Hogyan lenne méltó módon

ehelyütt beszámolni mindarról, hogy a járvány miatti többletmunkák mellett folynak a kiképzések, a képzések, a missziók magyar kontingensei teljesítik küldetésüket? Hogyan lehetne teljes képet adni arról, hogy olimpikon párbajtőröző testnevelőtszét őrökdi északi határunkon, légvédelmi rakétaezredbeliek húsvét napjain is rendkívüli véréradáson vettek részt, többgyermekes egyedülálló édesanya gyermeke kap katonáktól laptopot digitális tanuláshoz, területvédelmi zászlóalj parancsnoka tizenharmadik esztendeje oktat katonai alapismereteket diákjainak, de most még inkább szolgálat után, távoktatás keretében, a honvéd középiskola és kollégium nevelőtanárai milyen precizitással készítették elő növénydeikeik online oktatását, érettségijét? A tisztelgő

főhajtás mellett miként lehetne teljes a kép azokról a vészhelyzeti hétköznapi napokról, amelyekken országszerte betegek fogadásában, elirányításában, adminisztratív teendők ellátásában nélkülözhetetlen katonai sátrak teremtek elő a semmiből, s tapsért cserébe alkalmi koncertet adtak budapesti katonazenészek? És teljes lehetne-e bármely összeállítás, hogy kommentár nélkül meg ne említenénk: egyre-másra érkeztek új védőfelszerelések, eszközök a honvédség egészségügyi központjába, a honvédkórházba, már kialakították a vizsgálatra érkezők előszűrésének feltételeit, a Covid-ágyak termeit, amikor a szülészeti-nőgyógyászati osztály egyszer csak hírül adta: akkor, azon a héten 39 baba és egy ikerpár jött a világra, a koraszülött intenzív osztályon

pedig naponta átlagosan 15 kisbabáról gondoskodtak?

Batsányi János „Biztatás”-nak szánt versében áll: „A hazáért élni, szenvedni, s jót tenni, / Ügye mellett önként s bátran bajra menni, / Kárt, veszélyt, rabságot érte fel sem venni, / S minden áldozatra mindenha kész lenni – // Barátom! oly dolgok, melyek az embernek / Dicsőség mezején oszlopot emelnek, / S melyekért (bár, míg élsz, sokan nem kedvelnek) / A jók sírodban is áldanak, tisztelnek.”

A fotókért és információkért köszönet illeti a honvedelem.hu munkatársait, a Magyar Honvédség, az alakulatok honlapjait naprakészen működtetőket, a közösségi megosztókon rendkívüli mindennapjaik híreit önzetlenül eléink tárókat, a területi újságok és a Magyar Távirati Iroda tudósítóit.

M. T. Gy.

Különleges idők, különleges hírek

Hírlevelünk olvasói, úgy is mondhatnánk, olvasóink többsége megnyugvással vehette a hírt: a vidék Magyarországon már kiülhetnek a kávézók teraszára. Korosztályi intelem azért még fennáll, még nincs koronavírus-elleni védőoltás, de...

Lapunk következő oldalain különleges idők, különleges híreit olvashatják. Tollat, hogy ne mondjuk, „számítógépet ragadott” bajtársak írtak bajtársakról, bajtársaknak, legyen szó beszabályozott mindennapjainkról, még korlátozások előtt megtartott egyesületi rendezvényekről, és sorolhatnánk.

Előbb Rácz Tünde, Szabó Lajos és Tóth László fotós kollégák, valamint a honvedelem.hu jóvoltából idézzük fel, ami a Kratochvíl Károly Honvéd Középiskola és Kollégium érettségijén, a határ menti szolgálatból hívó szóra véradókká válók, azután az MH Egészségügyi Központ minden posztján szolgálók és (lásd felvételünkön) vérplazma donornak jelentkezők vészhelyzeti hétköznapijain történt. Majd az ország négy szegletéből következnek híradások, s most sem maradhatnak el elnökségi és más, közérdekű információink, „rendes” időkre emlékeztető tudósításaink.

Ahogy a 3. oldalon a szolidaritásról, az együtt érző áldozatvállalásról elnökünk írta: „Ma már bajtárs a szaktárs, a kartárs és még a házastárs is...”

Szóval, lapozzanak csak bele újságunkba, hasznos időtöltést.

M. T. Gy.

Megváltozik a világ...

Úgy látom, hogy az emberiség útél-ágazáshoz érkezett. Globalizáció vagy önálló nemzetállam. Világnézeti, környezeti és gazdasági válság. Politikai és katonai fenyegetések, agressziók. Űrháborúval riogató nagyhatalmak. Gátlástalan önzés. Hazudozó médiák. Szemeteskosárba való fogyasztási kultúra. Egyéni központú szomorúság, populizmus és migráció, hogy a terrorizmust el ne felejtsem. Belefáradtam a gondolkodásba.

Elaludtam. Azt álmodtam, hogy az amerikaiak az oroszokkal együtt lemondtak az atommal és mindenfajta más fegyverrel való fenyegetésről, megígérték, hogy többé nem szólnak bele a választásokba, hekkereiket lecsukják, együttműködési nyilatkozatot írtak alá a kínaiakkal, az EU-val meg a britekkel, az afrikaiak bejelentették, hogy nem jönnek Európába, akik meg itt vannak, azok hazamennek, az arabok is visszamennek a hazájukba, a „török szultán” nem akar hódítani, az iszlám is visszamondta a dzsihádot, a brazil elnök megmenti Amazóniát, hazajönnek a kivándorolt magyarok, mindenki visszaadja jogtalanul szerzett vagyonát. Aztán felébredtem.

És rám vigyorgott ez a nagy, büdös K-vírus. És kaptam maszkot, kesztyűt, meg kézfertőtlenítőt, kijárási korlátozást meg ijesztő adatokat az időseket különösen veszélyeztető vírus gonoszságáról.

Tudtuk, hogy a vírusok mennyi szenvedést okoztak már az emberiség történetében. Világjárványok voltak bőven. 1437-től pusztított a pestis, 75 millió ember halálát okozva. Az 1918 és 1920 közötti spanyolnátha fejezte be az első

nagy világégés népiirtását, 10 millió emberre hozott halált. A skarlát, a kolera, a hastífusz, torokgyík, gyermekbénulás, az ázsiai influenza, az Ebola- és a HIV-vírus okozta tragédiákat nem részletezem. Mondják, úgy 5 ezer (!) féle vírust ismernek. 2010-ben jelentették be, hogy a himlő után a kergemarhakór lett a második olyan vírus, amelyet véglegesen eltüntettek életünkben. Nagyszerű! Ezt a K-vírust is kutatják már vagy 70-80 laboratóriumban – egynek előbb-utóbb csak sikerül valamit találni.

Miközben ezeket a sorokat írom, túl vagyunk már a húsvét ünnepén, a költészet és az anyák napján is. A május elsejei ünnep is egészen más volt, mint korábban. Unokáink otthon tanulnak, gyerekeink közül a szerencsésebbek otthon dolgoznak, miközben elszaladnak nekünk bevásárolni. Álcáztuk magunkat rendesen. A kormány is bevásárol, gépeket, ruhákat, kesztyűket, önkéntesek is vigyáznak ránk. Na meg persze a katonák! Milyen jók vagyunk ilyenkor! Miniket, időseket is megnyugtatnak: ne adjuk fel jobb jövőnk iránti reményeinket, jövő évtől kezdve visszavezetik a 13. havi nyugdíjat! Na, ugye.

Bajtársaim, barátaim fel-felhívnak, érdeklődnek, segíthetnek-e bármiben is. Elmondják a másokkal történeteket, a város híreit. Számtalan példáját adják a felelősségérzetnek, az önzetlenségnek, a türelemnek, az összefogásnak.

Megváltozik a világ – remélem, jó irányba. Az élet minden eddigi nagy pusztítás után is tovább akart élni. Aki okos, annak erre kell felkészülnie. Én nem tudom, hogyan és mi fog megváltoz-

ni, de hogy az élet folytatódni fog, abban biztos vagyok.

Most figyelni kell a másikra, egymásra, magunkra, mert a káosz, a pánik, de a könnyelműség és a felelőtlenség is megzavarja az embert, megkeveri a dolgokat, megbontja az időt és a napirendet, szétzilálja a híreket, összekeveri a fontosat a mellékessel.

Micsoda hónapok vannak mögöttünk! Micsoda hónapok várnak még ránk! (Ezt az élménygazdag időszakot azért szívesen kihagytam volna az életemből.) Nem lehet kimaradni, nem lehet megúszni. Én otthon maradok. És azt hiszem, az otthon maradók is tiszteletet érdemelnek.

Számba vehetjük mindenféle készleteinket. Erőinket, tudásunkat, tapasztalatainkat, áldozatkészségünket, szolidaritásunkat. Ha gondolkozunk, máris óriási előnnyel indulunk. Engem Szent-Györgyi Albert gondolata tölt el optimizmussal – mélyen aktuális most tőle idézni: „... ugyanazt látjuk, mint mások, de többet veszünk észre.”

SIPÓS GÉZA NY. EZREDES,
A BEOSZ TISZTELETBELI ELNÖKE

Együtt kínálunk B tervet

A budapesti toborzók a Friends Club Hungary Kft. irodájában egyeztettek a cég vezetőivel, akik karitatív módon próbálják meg összekötni a járványügyi helyzet miatt állás nélkül maradt embereket a munkaadókkal.

A vállalkozás képviselői elmondták: példás segítő szándékot tapasztaltak a munkáltatók részéről. Egyébként a cég rendezvényszervezéssel foglalkozik, ám jelenleg az ő tevékenységük is szünetel. Hangsúlyozták,

nem állasközvetítők, csupán segíteni szeretnének. Erre a célra létrehozták internetes oldalukat, amely B tervet kínál a válságba jutott embereknek, konkrét álláshirdetéseket mutatva számukra. Sok munkaadóval vették fel a kapcsolatot az elmúlt időszakban, köztük a Magyar Honvédséggel is. Az Alkotás utcai toborzóiroda vezetője, Erdődi Mihály őrnagy és a Friends Club Hungary képviselői a megbeszélés során áttekintették, hogyan lehet csatlakozni a honvédséghez, milyen szolgálatvállalási formák léteznek, mi-

ilyen fizetésre, juttatásokra számíthatnak a jelentkezők.

A Magyar Honvédség az ország egyik legnagyobb munkáltatója, amely biztos megélhetést és anyagi hátteret, valamint követhető pályaképet kínál az elhivatottaknak.

HADKIEGESZITES.HU

Debrecen: senki nem maradt magára

A Bocskai István Bajtársi Egyesület Debrecen (BIBE) háza táján, egészen a koronavírus-járvány kitörésének napjaiig több program zajlott le. Január 30-án megtartottuk az éves beszámoló közgyűlésünket, februárban a szokásos és mindig sikeres farsangi mulatságunkat. Március 7-én pedig a Józsa Művelődési Házában köszöntöttük kollégáinkat. Ezúton is köszönetemet fejezem ki az MH. 5. Bocskai István Lövészdandár parancsnokának, Szloszjár Balázs dandártábornok úrnak, hogy felléphetett a helyorségi zenekar.

A korlátozások, a járvány terjedésének meggátolásához adható személyes fegyelmezettségünk okán terveink egy részét fel kellett adni. Több programunk elmaradt, mint a banki kirándulásunk is. Ha személyesen nem is, de telefonon, e-mailen és interneten tartjuk a kapcsolatot. Örömmel halljuk ilyenkor, hogy egyetlen tagunk, egyetlen családtag, hozzátartozó sem fertőződött meg. A bezártságot nem mindegyikünk tűri jól, nagyon hiányzik a közösség, a kirándulás, a sze-

mélyes találkozás. A bajok kibeszélése. Hiszen a járvány hátrányos helyzeteket is teremtett, vannak, akik panaszkodtak az áremelkedésekre, egyesek nehéz anyagi körülmények közé kerültek. Segítségül, közreműködéssel a Baptista Szeretetszolgálat ebédet szállított a rászorulóknak, pár száz forintért cserében. Egyesületünk szociális alapítványa által

12 főnek adtunk (e sorok írásáig) anyagi segítséget. Az idei tavasz más szomorú dolgokat is hozott számunkra: négyen már nincsenek köztünk, és temetéseiken sem tudtunk részt venni.

Egyesületünk mindent megtesz, hogy bajtársaink ne érezhessék magukat elhagyatottaknak.

SZABÓ JÁNOSNÉ ELNÖK

Kaposvár: pályázat, kerti munka

Anőnap megemlékezésünkön, a jó hangulat ellenére már érződött a járványhelyzet előszele. Korábbiaktól eltérően jóval kevesebben vettünk részt a rendezvényen, már nem voltak olyan szí-

vélyesek az üdvözlések, kevesebb volt a puzsi és a kézfogás.

Betartva az első javaslatokat, intézkedéseket, mi is vásároltunk kézfertőtlenítőt, papír kéztörölőt, a bejárati ajtóra öles betűkkel kiírtuk a betartandó rendszabályokat. Beszélgettünk, kártyáztunk és tervezgettük az előttünk álló március 15-i megemlékezésünk részleteit. Igaz, többen megjegyezték: „Meglátjátok, nem lesz abból semmi!” Sajnos, nekik lett igazuk.

Elmaradt minden! Maradt a telefon és az internet. Húsvétkor a jó kívánságokat megelőzték a kérdések: „Hogy vagytok? Kell-e segítség?” Volt, aki igénybe vette a város által nyújtott szolgáltatásokat (miként felvételünkön egyik tagtársunk), mások az épületükben lévő konyháról kapták naponta az ebédet. „A mit tudsz a többiekről?” kérdésre adott válaszokból kiderült, sokan keresték (keresik) egymást telefonon. Talán nem vezett el senki! A kertés házban lakók sokat dolgoztak kertjeikben, a tavaszi munkákat el

kellett végezni, a felvétel tanúsága szerint Kovács Géza bajtársunk is ezt tette.

Hetek múlva a gazdasági vezetőnkkel bekukkantottunk a klubba is. Elkészítettük és elpostáztuk a NEA 2019-es pályázat beszámolóját.

(Amikor ezek a sorok íródtak, még nem lehetett tudni: a főváros és Pest megye kivételével ismét szabadabbá vált az élet. A szerk.)

PETŐ LÁSZLÓ NY. ALEZREDES, ELNÖK
FOTÓ: A SZERZŐ ÉS KOVÁCS GÉZÁNÉ

Halló, Csabai Károly...

Az elmúlt hetekben fokozottabb figyelem irányul az idősothtonokra, hiszen koruknál, a krónikus betegségeiknél fogva általában, de most különösen, a koronavírus járványának időszakában az itt, nagyobb csoportokban együtt élő szépkorúakra leselkedik a legnagyobb veszély.

Érdeklődéssel, kis izgalommal hívtam fel telefonon egyesületünk, a „Balassi” tagját, dr. Csabai Károly ny. ezredest, aki 2019-ben, egyévi várakozás után nyert elhelyezést az egyik gödöllői idősothtonban. Beszélgetésünk során elmondta, hogy kulturált körülmények között él, külön, szerencsére saját bútoraival berendezett szobában, a másik szobában lakótársával közös a fürdőszobájuk.

Érdeklődésem fő célja az volt, hogy nyugodtak lehessünk kollégánk hogyléte felől, de a beszélgetés során sok minden más is szóba került.

Károly a telefonhívásomat szívesen fogadta. Ismét meggyőződtem arról, hogy most is jó érzéssel gondol vissza igen aktív, sikeres katonai pályájának minden napjára. Szolgálati időszakában logisztikai vonalon dolgozott, magas beosztásokat

töltött be, tudományos fokozatot is szerzett, a Magyar Hadtudományi Társaság Tanárky-díjban részesítette. Több évig osztályvezetői beosztást látott el az MH Hadtápfőnökségen, s mint elmondta, szűkebb szakmája mellett a mai napig érdeklődése középpontjában áll a hadtörténelem, a hadtudomány.

Beszélgettünk arról is, hogy 2000-ben elvesztette a párját, majd az idősothtonba kerülése előtt közel 20 évig élettársi kapcsolatban élt, mely barátság az otthonbeli elhelyezésével sem szűnt meg. A hétvégeket együtt töltik, és hetente kétszer-háromszor finom házi falatokkal kényeztetik, melyek a látogatási tilalom miatt csak a

kerítésre akasztott zacskóban juthatnak el hozzá.

Természetesen szóba-szóba került otthonbeli élete. Elmesélte, rendszeres orvosi ellátásban részesülnek, tornafoglalkozásokon vehetnek részt, önkéntes alapon csoportterápiás beszélgetéseket tartanak számukra, az otthon területén sétálhatnak, ilyenkor a biztonság kedvéért a botját is magával viszi. Közel a 88. évhez, szellemileg teljesen frissen. Ma is rendszeresen olvas, tévézik és internetezik, a világ, az ország helyzetét, főbb folyamatait igyekszik figyelemmel kísérni.

Kollégánk igazi közösségi ember, jó beszélgetőpartner. Ma annak érzi a legnagyobb hiányát – mint ezt más, otthonban élő katonatársainktól is hallottuk –, hogy nincs mindig igazi jó beszélgetőtárs, akivel a katonai pálya élményeit vagy az érdeklődési körébe tartozó hadtudományi, hadtörténelmi kérdéseket meg lehetne beszélni, vitatni.

Végül közös reményünknek adtunk hangot, hogy a vészhelyzet elmúltával ismét beszélgethetünk egy jót, de már személyes találkozásunk során.

PINTÉR FERENC NY. EZREDES

Csepreg: szolgálat, korlátozások alatt

A Csepreg Közbiztonságáért Polgárőr és Bajtársi Egyesület a kialakult járványügyi helyzet során jelentősen megnövekedett óraszámban lát el szolgálatot. Az alapvető teendőkön kívül az önkormányzat, egészségház stb. felkérésére plusz feladatokat is ellátnak

a tagok. A szociális segítségnyújtás keretében az egyesület elnöke, Bencsik Géza (a szerző felvételén) és egyik tagtársunk, Albert Balázs szállítottak már terhes édesanyját vizsgálatra, hiányzó gyógyszert hoztak el Szombathelyről, illetve veszélyes orvosi hulladékot is szállítottak megsemmisítésre. Az utóbbi hetekben (lapzártánk napjaiban) a boltoknál biztosítják a tagok, hogy a megszabott időpontban csak az adott korosztály menjen bevásárolni. Folyamatos járőrözéssel ellenőrzik emellett a lezárt játszóteret és a nem megengedett csoportosulásokat.

A Benehegyi-tónál gépkocsis járőrök, mind pedig az egyesület lovas polgárőrei ellenőrzik a szabályok betartását. E kiemelt feladatok mellett természetesen jut idő még a forgalmi rendszám nélkül közlekedő autó „elfogására” és visszatartására is a rendőrség megérkezéséig.

A környező településeken (Bük, Bükfürdő) is szolgálunk, kiemelten az üdülőövezet (Zsidány, Horvátzsidány, Ólmod) önkormányzatai és a rendőrség felkérésére.

A napi szolgálati órák száma sokszor eléri a 10-12 órát, ami jelentős megterhelést ró ránk, s a növekvő feladatok következtében növekednek a kiadásaink, így például üzemanyagra is többet kell költenünk.

Nagy hangsúlyt fektetünk eközben a szolgálatban lévők egészségének védelmére, mosható maszkokat vásároltunk, de meg kell említeni, hogy e védőeszközből kaptunk az önkormányzattól és a polgárőr szövetségtől is.

Jó szolgálatot, erőt, egészséget, kitartást kívánunk a hírrel olvasóinak, egyesületünk tagjainak. Vigyázzunk egymásra!

HORVÁTH ZSOLT TARTALÉKOS ÖRNAGY

Rétság: önkéntes segítők

Amikor klubunk, a Rétság Hunyadi János Nyugállományúak Klubjának tagsága, először hallott arról, mi is az a koronavírus, a járvány miatt milyen intézkedések változtatják meg az életünket, ösztönösen elkezdett mindenki vásárolni, élelmiszereket tartalékolni. Egy kis idő múltával aztán tudatosult bennünk, hogy bár törőlnünk kell az összes betervezett programunkat, mi azért se hagyjuk magunkat elszigetelni. Többen még önkéntes segítőnek is jelentkeztek az önkormányzatnál, köztük (a Girasek Károly felvételén látható) Salgai Imréné, Marika.

Elkezdődött a netes és a telefonos kapcsolatok felfedezése, így lehetett mindenről értesülni, és szabályos „online pletykaparti” alakult ki. A kertészházban lakó tagjainkat persze a tavaszi munkák foglalták le.

Sajnos két tagunk meghalt rövid időn belül, temetésük is csak családi körben volt lehetséges, ami lehangolta a társaságot, hiszen csupán gondolatban köszönhetünk el tőlük.

Teltek a napok, a hetek, most már mindenki arról beszél, hogy ha elmúlik

a kijárási tilalom, mekkora bulit rendezünk majd, még az asztalon is táncolni fognak, és minden kiránduláson részt vesznek, nosztalgizálnak.

Klubunkban senki nincs magára hagyva, mindenkire vigyázunk, és hogy

senki ne essen depresszióba, igyekszünk egy kis vidámságot vinni az életükbe. Reméljük, minél előbb megszűnik a járványveszély és élhetjük a megszokott életünket.

HANGYÁSI JENŐNÉ

Cegléd: akik még most is katonák

Cegléden, a Dózsa György Honvéd Nyugdíjas Egyesületnél még a koronavírus-járvány korlátozásai előtt tartottuk meg éves közgyűlésünket. Azokban a napokban nem sejtettük, hogy az események felülírják terveinket. De térjünk vissza a közgyűlésre: 145 tagunkból 80-an jelentek meg, figyelembe véve a 72 éves átlagéletkort, ez tiszteletre méltó aktivitás.

Lukács István elnök szólt a népszerű, összetartozásunkat erősítő rendezvényeinkről, a klubnapokról, a városi rendezvényeken való részvételünkről. Tavaly ellátogattunk az MH 1. Honvéd Tűzszerész- és Hadihajós Ezredhez is, és magas beosztású parancsnokok tartottak előadásokat a ma honvédségében zajló haderőfejlesztésről.

Meg kell említeni: a HM és a BEOSZ támogatásának, a Nemzeti Együttműködési Alap és az önkormányzat kereiteiben nyert pályázatoknak hála, fennállásunk óta a legnagyobb összegű bevételekkel gazdálkodhattunk. A közgyűlés elfogadta a beszámolót, az előttünk álló év feladatait, majd tisztújításra került sor.

Márciusban köszöntöttük a hölgyeket, a kézimunka és foltvarró művészeti alkotó körünk összegyűjtötte művészi alkotásait a városi kiállításra és ezt követően otthon maradtunk.

Az elnökség március 16-án a klubtevékenység valamennyi formáját határozatlan időre felfüggesztette.

Jelen sorok a karantén 40. napja környékén íródtak. Átéltük, átéljük azt, amit a mi generációnk sem élt még át soha. Tagjaink fegyelmezettek, betartják a szabályokat, mert még most is katonák vagyunk. Tartjuk a kapcsolatot, figyelünk egymásra, erőt adunk, ha kell, segítünk. Az önkormányzat segítségére is számíthatunk, csak a telefont kell felemelni.

Életünk visszatér majd a rendes kerékvágásba. És készülünk az őszre, amikor megünnepelhetjük egyesületünk megalakulásának 50. évfordulóját.

KOROKNAY CSABA NY. ALEZREDES
FOTÓ: KARMACSI LÁSZLÓ NY. SZÁZADOS

Gondolattöredékek

Az idei év már most beírta magát a világtörténelembe, pedig még csak májusban vagyunk. Legalábbis ez a helyzet, amikor május elején ezeket a sorokat szombathelyi otthonomban pötyögöm a klaviatúrán.

Az életünket biztosító Föld nevű bolygót teljes mértékben elborító Covid 19 vírus fog eszünkbe jutni, nem csak nekünk, hanem utódainknak is. Talán a döntési helyzetbe lévők rádöbbennek, mennyire sérülékeny ez a kis bolygó, amit unokáink érdekében csak kölcsön kaptunk, de igen sokat ártottunk neki. A járválynak nem csupán a végét, a következményeit sem látjuk. A történelem során voltak nagy népességeket pusztító járványok, de azok földrészekre korlátozódtak.

Most mindennél szükségesebb az

összefogás, az empátia, az egymás iránt érzett felelősség. Tudjuk, 2020 tartogatott és tartogat számunkra kiemelkedő évfordulókat is. Megünnepeltük például a BEOSZ 30. évfordulóját. Közben némiképp megfeledkeztünk arról, hogy hazánk területén 75 évvel ezelőtt fejeződtek be a második világháború harcai. Európában május 9-én ért véget az értelmetlen öldöklés, erről a 75. évfordulóról sem nagyon olvashattunk-hallhattunk.

A világ és Európa, leginkább a Magyarország számára van egy 100. évforduló; az 1920. június 4-én aláírt, az első világháborút lezáró, a győztes hatalmak által diktált trianoni békeszerződés centenáriuma. A (remélhetőleg) mindenki által ismert tényeket nem sorolom, csak megjegyzem, nem találtam olyan béke-

szerződést, amelyben az egyik vesztes a vele szövetséges másik vesztestől területet kapjon.

Most vigyázzunk magunkra, családjunkra, barátainkra és felebarátainkra, napjaink hőseire. A neheze még hátra van.

LÁSZLÓ ATTILA NY. ALEZREDES, RÉGIÓVEZETŐ

Vác: bajtársiasság, szolidaritás

A váci Esze Tamás Honvéd Nyugdíjas Egyesület tagjai februárban a közgyűlésen nagy reményekkel szavazták meg az éves programot, melyet az ÉLET jelentősen megváltoztatott. Nőnap ünnepségünket még megtartottuk, de utána minden rendezvényt bizonytalan időre el kellett halasztani. Tagságunk hiányolja a rendszeres találkozásokat, összejöveteleket, de gyakrabban telefonálunk egymásnak, érdeklődünk a másik hogyléte felől, biztatjuk egymást.

Dalkörünk és dalárdánk vezetője, Varga Ferenc kezdeményezésére az énekelni szeretők minden kedden meghatározott időben az interneten videokonferencián találkoznak egymással. Az elnökség is használja az internetet. Segítségével közel 150 egyesületi tagot ér el, és interaktív módon folyik a kölcsönös tájékoztatás. Rögtönzött elnökségi ülést is tartottunk, döntéseket is hoztunk.

A bezártság könnyebb elviselésére az egyesület elnöke saját YouTUBE csatornáján és Facebook oldalán több korábbi esemény kisfilmjét, fotóját tette közzé, hogy így is emlékezhessünk a szebb napokra.

Egy elmaradt kirándulásra befizetett összeget Soós Klára egyesületi tagunk felajánlotta a rászorulóknak. Példáját mások is követték, így kilenc fő egyedülálló, szerény körülmények között élő tagtársunkat tudtuk anyagilag támogatni. A felajánlók szolidaritását a tagság nevében köszönöm.

SZEGEDI JÁNOS NY. ALEZREDES, ELNÖK

Szentendrei megoldások

A koronavírus-járvány korlátok közé szorította a szentendrei Kossuth Lajos Nyugdíjas Klub tagságát is. A rendelkezéseknek eleget téve, március közepétől szüneteltetjük Ezüsthény Együttesünk heti énekpróbáit, és a terveinkben szereplő rendezvényeinket elhalasztottuk. Folyamatos kapcsolatban állunk, figyelemmel kísérjük szövetségünk online elnökségi üléseit. Értesítjük egymást arról, hogy milyen segítséget kaphatnak a rászoruló az önkormányzattól, a toborzó- és érdekvédelmi iroda munkatársaitól.

Március 15-én, szűk körben még megkoszorúzhattuk Petzelt József honvéd alezredes sírját a városi Új köztemetőben. A megemlékezés virágait Bozó Tibor dandártábornok, az MH Altiszti Akadémia parancsnoka, Horváth Jenőné klubelnök és Esküdt Lajos vezetőségi tag helyezte el.

HORVÁTH JENŐNÉ
FOTÓ: BARA ERZSÉBET

Nyíri tagok bankolni is tanultak

A Nyíri Honvéd Egyesület éves közgyűlése, más programja elmaradt, de elnökként a korlátozások előtt még ott voltam Kemecsen, a Kossuth szobránál, majd Répásy Mihály honvédtábornok szobránál tartott megemlékezésen. Miután szembesültünk a koronavírus valóságával, felszólítottuk tagjaink figyelmét a veszélyhelyzet komolyságára, felkínáltuk közreműködésünket a segítségnyújtásban. Idős, beteg bajtársainkkal rendszeresen tartottuk a kapcsolatot. A tagsági díjak

begyűjtése kapcsán, ha kényszerűségből is, de többen most sajátították el az internetes bankolást.

Az ülés nélküli közgyűlés megtartását lehetővé tévő kormányrendelet megjelenése után e-maiben folytattuk le a szükséges eljárást, így módon ismertettük a közgyűlésen tervezett elismeréseket, a kerek születésnapjukat ünneplő tagtársaink neveit is.

Lokálpatriótákhoz illően, a látogatók hiányában nehéz helyzetbe került Nyíregyházi Állatpark megsegítéseként százezer forint támogatást ajánlottunk fel.

TÓTH SÁNDOR NYÁ. EZREDES, EGYESÜLETI ELNÖK

Marcali: lendvai tervek

A Marcali Bajtársi Egyesület közöségének majd háromnegyede a koronavírus-járvány által leginkább veszélyeztetettek közé tartozik. Az elnökség március közepén már felmérte, a bevásárlást, a gyógyszerek utánpótlását nem mindenki tudja önmaga megoldani, az önkormányzat is segíti a rászorultakat. Tapasztaltuk, odafigyelnek a társasházak közös képviselői, a körzet önkormányzati képviselője is segíti a krízishelyzetben lévő embereket.

Szentes István elnök felvette a kapcsolatot a Szlovén Tisztek Szövetsége lendvai tagozatával, és megállapodtak:

együttműködésük 25. éves évfordulóját Lendván, a mi egyesületünk 30. évfor-

dulóját Marcaliban ünneplik majd meg. A Marcali Bajtársi Dalárda a próbaszünet ellenére új CD elkészítésére, és DVD-stúdiófelvételre készül.

KÖRÖSI ANDRÁS NY. ALEZREDES

Egyhívásnyi jó szó

A jelenlegi (május elejei) helyzetben a hadkiegészítési szervezet területén nem találkozunk személyesen a szociális gondoskodási körünkbe tartozókkal. Többségük (65 év feletti nyugállományú katonák, honvédségi nyugdíjasok, katonaözvegyek) a koronavírus-járvány legvesélyeztetettebb csoportjába tartozik. Egészségük megóvása érdekében szünetelnek a látogatások, a születésnapok és a kihelyezett érdekvédelmi ügyfélszolgálatok is.

A kapcsolattartásra ilyenkor talán még nagyobb szükség van, ezért a megyei végrehajtó alegységeink segítő telefonálásokat kezdeményeznek, naponta 20 és 50 közötti számban. Elsősorban a legidősebbeket és az egyedül élőket keressük, illetve azokat, akik nem tagjai nyugdíjaskluboknak. Kapcsolatban vagyunk a települési önkormányzatokkal is, hogy szükség esetén segíthessük az egyedül élőket.

A Magyar Honvédség szépkorúak számára nyújtott szolgáltatásait természetesen továbbra is biztosítjuk, elektronikus és postai úton várjuk ügyintézésrel kapcsolatos leveleiket is.

(HADKIEG.HU)

MÁRTON BOGLÁRKA HADNAGY

A tagság bizalmára méltón

A Szövetség alapokmányai ma is ugyanazokat az elveket és irányokat határozzák meg, melyeket az alapítók 1990-ben megfogalmaztak, de jól meghatározható módon a közvetlen célok, módszerek és lehetőségek, megvalósult eredmények jellemezhetnek egy-egy időszakot. Talán az első és legegyszerűbb megállapításom: a 2016–2020 közötti, négyéves ciklus sok tekintetben hozott és kellett, hogy hozzon változást. Ennek csak egyik oka az elnökség személyi összetételének változása, ami új irányítási, kapcsolattartási és munkavégzési módszereket hozott, a másik fontos tényező a megváltozott körülmények figyelembevétele, a nyitottság és rugalmasság szemlélete.

A Szövetség szervezeti, felelősségi és működési rendjét meghatározó alapokmányok – alapszabály, szervezeti és működési szabályzat, számviteli politika – köre az adatkezelési szabályzattal bővül. A személyes adatok kezelésére és védelmére vonatkozó törvényi előírások betartásának szövetségi szinten történő szabályait az elnökség 2018-ban fogadta

el. Az informatikai rendszerek és hálózatok robbanásszerű térhódításával az adatvédelem különös jelentőséget kapott, melynek fontosságát magunk is éreztük és a szabályozásnál figyelemmel voltunk a munkavégzés és a kapcsolattartás hatékony működésének megtarthatóságára.

A Szövetség munkájának egyik meghatározó eleme az elnökség hatékony és konstruktív munkája. A 2016-ban tizenöt (záró fotónk egy akkori ülésen készült), majd 2017-től tizenhat főre bővült elnökség a küldöttgyűlés által választott ötfős operatív elnökség tagjaiból, a tisztességükben megerősített régióvezetőkől és a tagszövetségek elnökeiből áll. A szövetségi vállalkások megvalósításának közvetlen feladatai az operatív elnökség feladatkörébe tartoznak. A feladatok konkrét elosztását és az egyeztetéseket a heti rendszerességgel megtartott operatív megbeszélések szolgálják. A napi szinten történő munkavégzéshez kiválóan alkalmas az elektronikus levelezőrendszer alkalmazása, amely nemcsak a közvetlen munkát, de a teljes körű kapcsolattartást és az elnökségi munka

hatékonyágát is jól szolgálja. Az elmúlt években egyre gyakrabban vettük igénybe a felmérések kezdeményezése, tájékoztatás vagy határozathozatal céljából. Természetesen az elektronikus rendszer teljes egészében nem váltja ki az irodai munkát, ami ma is nagyon fontos szerepet tölt be, gondolok itt a napi pénzügyekre, a szervezési feladatokra vagy a fontos személyes kapcsolatokra.

Az elmúlt négy év során az elnökségi ülések – a nyári időszakokat kivéve – havi rendszerességgel zajlottak. Az ülések alkalmával rendszeresen elhangzó elnöki és pénzügyi tájékoztatók mellett az elnökség tagjai elvégezték az éves feladattervben meghatározott feladatokat, így a küldöttgyűlés anyagainak összeállítását, az éves nagy rendezvények és az egyre nagyobb szerepet betöltő régiós programok összeállítását és a szervezéshez kapcsolódó döntéseket.

Az elmúlt négy év során foglalkoztunk a Bajtársainkért Alapítvány kuratóriumának kérdésével, a tanácsadó testület tagjainak felkérésével, a Szövetség korábban kötött megállapodásainak áttekintésével. Közben olyan nagy horderejű határozatok is születtek, mint a saját halottá nyilvánítás (2017), a kopjafák Pákozdra történő áthelyezése (2018), vagy éppen a legutóbbi a 30 éves jubileumhoz kötődően a Szövetségért Díj alapítása (2019).

Két alkalommal került sor kihelyezett ülésre: 2017-ben Kaposváron, az MH 64. Boconádi Szabó József Logisztikai Ez-

rednél, 2019-ben Debrecenben, az MH 5. Bocskai István Lövészdandárnál. A katonai szervezeteknél rövid betekintést kaptunk a feladataikba és mindennapi tevékenységükbe, illetve volt alkalmunk a Szövetségről is tájékoztatást adni. Hasonlóképpen fontos és minden tekintetben eredményes hagyománnyá vált az összehívott elnökségi ülések megtartása, melyeken az elnökség tagjai mellett a tanácsadó testület, a felügyelőbizottság tagjai és olykor meghívott vendégek vettek részt. Az ülések közül érdemes megemlíteni a BEOSZ stratégiájával foglalkozó ülést (2017), illetve dr. Benkő Tibor honvédelmi miniszter látogatását 2019-ben. Az ülések hivatalos rendjét olykor egy-egy jó hangulatú közjáték tette színesebbé, mint például a Mikulás érkezése 2017 decemberében.

A négy év visszatekintésében mindenképpen helyet kell kapnia a létszám-összetétel alakulásának. A kezdeti 18 tagegyesület száma a kétezres években felgyorsuló fejlődéssel 2006-ra közel 100-ra bővült, ami a Szövetség létszámát tekintve 10-11 ezer főt jelentett. Később a különböző hatások – anyagi kérdések, szervezeti és vezetői döntések – nyomán a tagszervezetek számában csekély visszaesés volt tapasztalható, és a létszámuk is folyamatosan fogyatkozott. Ez utóbbit egyrészt az időszedő korosztály, másrészt a katonai szervezetek

– mint a háttérbázis szerepét is betöltő biztos pontok – megszűnése is okozta, ami nemcsak a létszámutánpótlásban, de a működési feltételek romlásában (egyes helyeken teljes megszűnésében) is megmutatkozott. A szervezetek létét tovább nehezítette a fokozatosan szigorodó jogszabályi és pénzügyi környezet, ami gyakran szakemberek (költségigényes) igénybevételét tette szükségessé. A tagszervezetek vezetői nagy energiákat befektetve igyekeznek eleget tenni a törvényi kötelezettségeknek, azonban azt is látni kell, hogy a folyamatok alakulása egyre több szervezet számára a „baráti” társaságként történő működés kérdését veti fel. A Szövetség alapsza-

bálya a tagsági viszony fenntartását jelenleg lehetővé teszi, de sok tekintetben, így különösen a pénzügyi támogatásoknál komoly kérdéseket vet fel. Ahol a szervezetek nyitottabbá váltak és programjaikba a „civil” érdeklődőket is bevonták, ott már tapasztalható a kedvező fordulat. A ciklus idején a Szövetség tagjainak száma is bővült. Új tagszövetségünk lett 2017-ben a Honvéd Zrínyi Sport Egyesület, majd 2019-ben a „Szegezárd” Veterán Vegyészek Baráti Társasága, továbbá visszatérő szervezatként említem a Nagykanizsai Honvéd Egyesületet. Idén további három szervezet – a Magyar Katonai Logisztikai Egyesület, a Honvéd Bajtársi Klub Pápa, valamint a Tatai Tömegsport és Tájfutó Honvéd Sportegyesület – felvétele van folyamatban, ami biztató és jelzi, hogy a Szövetség továbbra is stabil és vonzó közösség.

Végezetül egy személyes gondolat. Az elmúlt négy év alatt nagyon sok közös dolgot, feladatot, könnyebb és nehezebb időszakot éltünk meg. Egy-egy eredménynek szívből örültünk, és voltak helyzetek, melyeken sírva neveltünk, olykor aggódtunk, és bizony egy-egy bajtársunk távozásakor az emlékezés nehéz perceivel küszködöttünk. Mindezt annak hitében tettük, hogy az elődeink által létrehozott Szövetség méltó legyen a tagság bizalmára és munkájával (munkánkkal) a tagságot szolgáljuk.

(A cikkben olvashatták: elnökségi ülésünkön vendégünk volt dr. Benkő Tibor honvédelmi miniszter, s hogy hagyományossá váltak már a tanácsadó testület tagjaival közös elnökségi ülések is. Talvayi felvételeink ezeken az eseményeken készültek.)

SZTANÓ ZSUSZANNA NY. ÓRNAGY, ALELNÖK

Alkalmazkodtunk...

Februárban ünnepeltük a Szövetség 30. éves jubileumát, és a rendezvény után azonnal megkezdődtek a beszámoló és tisztújító küldöttgyűlés szervezési munkái. A hazánkban is megjelenő koronavírus-fertőzés miatt azonban egyik napról a másikra szükségszerűen újra kellett szerveznünk kapcsolattartásunkat és munkánkat. Alkalmazkodtunk...

Március közepétől a Szövetség operatív elnökségének szokásos heti megbeszélései már elektronikus úton, Skype igénybevételével zajlottak. Ebben komoly segítséget jelentett, hogy a korábbi fejlesztések nyomán az informatikai háttér biztosított volt mind a kapcsolatfelvételle, mind pedig a hirtelen elfogadottá vált „home office” munkavégzésre. Gyorsan beleszoktunk, és a kezdeti próbálkozások után ma már egyre rutinosabban működünk az online felületen. A kialakult helyzetben különösen fontosnak tartottuk a folyamatos párbeszédet. Ez nemcsak a napi ügyek intézését jelentette, hanem a krízishelyzetből adódó kérdésekben a nélkülözhetetlen állásfoglalást, tájékozódást és tájékoztatást, és nem utolsósorban a személyes találkozásokat számunkra még szokatlan módon kellett pótolnunk. Éppen ezért a megbeszélésekről rendszeresen adtunk tájékoztatást a honlapon és Facebook-oldalunkon, illetve szükség szerint a tagszövetségek és tagszervezetek vezetőit e-mailekben informáltuk.

Ez idő alatt két fontos kérdéscsoportot kellett figyelemmel kísérni. Egyrészt a vírushelyzet kezelésével kapcsolatos intézkedésekre és azok értelmezésére fordítottunk gondot, különös tekintettel azokra, amelyek a Szövetség és/vagy a tagszervezetek eltérő szabály szerinti működését érintették. Itt kiemelném a veszélyhelyzet kihirdetéséről szóló 40/2020 (III.11.) és az ehhez csatlakozó 41/2020 (III.11.) számú kormányrendeleteket. A jogszabályok megjelenését követően az operatív elnökség döntött a 2020. április 20-ára tervezett küldöttgyűlés elhalasztásáról, továbbá arról, hogy e fórumunk összehívására a veszélyhelyzet feloldását követően kell intézkedni. A Szövetség helyzetét tovább nehezítette, hogy a négyéves ciklus lejártával most tisztújítás is esedékessé vált. Ez utóbbi problémát megnyugtatóan az április 10-én megjelent 102/2020. (IV. 10.) számú kormányrendelet oldotta fel, amely

többek között lehetővé tette a civil szervezetek számára az ülések elektronikus hírközlő eszköz igénybevételével történő megtartását, az ülés tartása nélküli határozathozatalt, és szabályozta a lejárt mandátumú ügyvezetés további feladatellátási kötelezettségét is.

Ezen intézkedések után már tervezhetőbb időszak elé néztünk, ami a Szövetség működésének másik kérdéskörét, a folyamatos munkát, az éves tervezési és szervezési feladatokat érintette.

Az operatív elnökség egyik kiemelt feladata volt a négyéves ciklus beszámolójának összeállítása, a pénzügyi beszámoló elkészítése, illetve a 2020. év feladatainak tervezése. Mindvégig feladatunknak tekintettük – bár más körülmények között – a napi munka folyamatoságát annak érdekében, hogy a normál rendszerbe történő visszatérés zökkenőmentes legyen. Ennek megfelelően még márciusban állást foglaltunk a szövetségi tagdíjkapcsolatban. Eszerint, a tagdíj mértéke továbbra is 285 Ft/fő, és a jelenlegi helyzetben a tagdíjfizetés végső határidejeként megjelölt szeptember 15. tekintendő irányadónak.

Döntés született a Bajtársi Hírlevél megjelenéséről, illetve személyi változásról, miszerint a főszerkesztői teendőket Gróf Ferencről, a katonai újságírásban nagy tapasztalattal rendelkező, Zrínyi-gyűrével kitüntetett író, újságíró, a Magyar Honvéd volt olvasószerkesztője, M. Tóth György veszi át. Tagszövetségek és tagszervezetek vezetőit tájékoztattuk arról is, hogy azon honvédelmi miniszteri

és MH parancsnoki szintű elismerések, melyeket a márciusi központi ünnepség elmaradása miatt nem vehettek át kollégáink, megérkeztek Szövetségünkhöz, átadásukról a későbbiekben, szövetségi szinten gondoskodunk. Tájékoztatónkban szerepelt az is, hogy a tagszervezetek működésének és rendezvényeinek pályázati úton történő támogatása – a pénzügyi lehetőségek függvényében – ebben az évben is megvalósul, ennek részeként az év második felében megrendezendő események jöhetnek számításba. Mindeközben igyekeztünk közölni – sajnos, kizárólag elektronikus úton – mindazokat az információkat, melyek a honvédkórházzal, az érdekvédelmi irodákkal, vagy akár az üdültetéssel kapcsolatosan más elektronikus felületeken megjelentek.

Tisztában voltunk (vagyunk) azzal, hogy a különösen az idős korosztályt érintő otthon maradás kényszere olyan új helyzetet teremtett, ami nemcsak technikai felkészültségünket és rugalmasságunkat, de szűkebb és tágabb környezetünket is próbára tette. Vizsgáztunk türelemből, barátságából, segítőkészségből, odafigyelésből, és sorolhatnám azokat a tulajdonságokat, melyek az elmúlt hónapokban kiemelt szerepet kaptak. Amikor lassan visszaállnak mindennapjaink és a közösségek újra egymásra találhatnak, használjuk jól ezeket a tapasztalatokat munkánk és kapcsolataink során egyaránt!

Sz. Zs. NY. ÖRNAGY, ALELNÖK

Akiket a haza összeköt

A harminc éve alakult BEOSZ első, ha nem a legfontosabb programja volt a katonagenerációk közti megbékélés és együttműködés megteremtése. E célok vezérelték a katonanemzedékek képviselőit, akik Szövetségünk elnökségének hívó szavára nyújtottak kezét egymásnak 1992. október 17–18-án (akkori megnevezéssel) Balatonkenesén, az első találkozásuk alkalmával. Ma már tudjuk, akkor értékmentő és értékteremtő folyamat indult el. E történelmi jelentőségű kezdeményezés nyomán újra létrejött az a szoros kapcsolat, amellyel a haza – korszakokon és társadalmi viszonyokon átvélően – köti össze a védelmére esküt tett hivatásos katonák nemzedékeit.

Az azóta hagyománnyá vált, évente ismétlődő találkozókat idézi fel Kiséri-Nagy Ferenc e hasábokon „megnyílt” alkalmi fotótárlata.

Pályáztatás, támogatás

Szövetségünk négy évvel ezelőtt megválasztott új elnöksége első fontos lépésként áttekintette a tagszervezetek pénzügyi támogatásának helyzetét, és számba vette az ezzel kapcsolatos lehetőségeket. Megállapította, hogy az előző években – bár a korábbi elnökségek is folyamatosan biztosítottak különböző célok érdekében különböző anyagi forrásokat a tagszervezetek részére – a megítélt összegek mértéke csak részben és csak szerényen fedezte az igényeket. Ezért is alakult ki az a rendszer, hogy különösen a vidéki tagszervezetek a helyi önkormányzati pályázati forrásokat szinte teljes mértékben kihasználva próbálták a célok támogatásához szükséges anyagi eszközökhöz jutni.

A fentiek miatt is az elnökség kiemelt célként fogalmazta meg, hogy a rendelkezésre álló költségvetési keretek, központi támogatások szinte egészét a pályázati rendszer kihasználásával el kell juttatni a tagszervezetekhez. Azzal az elvi állásfoglalással együtt, hogy a Szövetséghez tartozást ne a pénzügyi támogatás, hanem az elvek, az alapszabályban rögzített célok határozzák meg, amelyekkel a Szövetség a bajtársiasság, a közösséghez való tartozás, a honvédelem ügyének támogatását szolgálja.

Az elmúlt években a tagszervezetek pénzügyi támogatása több csatornán valósult meg, jellemzően pályáztatási követelmények megfogalmazásával. Bár nem pályáztatási formaként, mégis folyamatosan teljesült a jubiláló szervezetek jubileumi támogatása. Gyökeres változást hozott azonban, hogy az elnökség immár nem a jubileum évének számához kötötte a támogatás mértékét, hanem mindenkinek egyforma összeget ítél meg. Fontos változás volt, hogy a különböző eseményekhez és elismerésekhez kapcsolódó kezdeményezéseket, döntéseket már anyagi eszközökkel is dotálni kívánta az elnökség, így jelent meg külön pályázati célösszeg a 30. évfordulóhoz kapcsolódó különböző pályázatokban, a Szövetségért Díj mellé pedig már szerény összegű jutalom is jár.

A négy év első felében – bár szerény növekedéssel – továbbra is megmaradt a tagszervezetek közvetlen támogatása az úgynevezett keretátadási rendszeren

keresztül, ahol a szervezetek vissza nem térítendő támogatásként elsősorban rendezvények, jubileumi megemlékezések, egészségmegőrző, sport-, kulturális, hagyományőrző és egyéb programok megtartására igényelhettek szerény mértékű támogatást olyan összegben, amelyet a Szövetség pénzügyi lehetőségei lehetővé tettek. Ennek a rendszernek talán legnagyobb hátránya az volt, hogy mivel a Szövetség keretátadásnak minősítette, az elszámoláshoz szükséges számlákat, bizonylatokat csak a Szövetség címére kiállítottan lehetett elfogadni, ami külön problémát okozott a tagszervezetek belső elszámolásánál.

Fontos lehetőség volt a Magyar Honvédség létrejöttének 170. évfordulójára meghirdetett külön pályázat. A Szövetség pályázatot hirdetett a megszűnt katonai szervezetek helyi jubileumi rendezvényei, a megalakulás alkalmából szervezett megemlékezések támogatására. Az 50 és 100 ezer forint közötti megpályázható összegekre több mint harminc szervezet pályázott, és mintegy másfél millió forint talált gazdára.

Lényeges változás 2019-ben történt, amikor – a honvédelmi miniszter külön támogatásának köszönhetően – több nagy jelentőségű és mértékű pályázat benyújtására is volt lehetőségük a szervezeteknek. Ennek megfelelően, szinte egy időben két pályázat is indult, s a végső lecsengésük és elszámolásuk még abban az évben realizálódott.

Egyrészt: március 1-jével 25 millió forint értékben hirdettek meg pályázatot

mindazon szervezetek működési feltételeinek támogatására, amelyek alapszabályukba foglalták a honvédelem ügyének támogatását és tevékenységükben a nyugállományú katonák meghatározó szerepet töltenek be. A pályázat érdekessége az volt, hogy bár a Szövetség volt a „gazdája”, de a Szövetségen kívüli szervezetek is pályázhattak (így például a Honvédségi Nyugdíjas Klubok Országos Szövetségének tagszervezetei). A jelentős érdeklődés és igények miatt a kiosztható összeget limitálni kellett 300 ezer forint összeghatárig. A támogatás meghatározó segítséget jelentett a szervezetek működési feltételeinek javításában.

Másrészt: 15 millió forint értékben csak a Szövetség tagszervezetei számára hirdettek pályázatot abból a célból, hogy a 2019. évi rendezvények, jubileumi megemlékezések, egészségmegőrző, sport-, kulturális, hagyományőrző és egyéb, az alapszabályokban rögzített, ezáltal az alaptevékenységéhez kapcsolódó programok pénzügyi támogatása sikeres legyen. A megpályázható összeg 50 és 250 ezer forint között volt. A pályázóknak az elnyert támogatási céloknak megfelelő felhasználást, a rendezvény megvalósulását rövid beszámolóval, fényképekkel dokumentálniuk kellett. A Szövetség tagszervezetei közül 65 élt a pályázat lehetőségével. Olyan pályázó nem volt, akinek a támogatási igénye ne teljesült volna.

Külön pályázat szólt a tagszövetségekhez tartozó civil társaságok támo-

gatására, amelyet a Szövetség saját keretéből valósított meg, közel 3 millió forint értékben.

A pályázatok kifizetési és elszámolási rendje lényegesen megváltozott a korábbi évek finanszírozási és elszámolási gyakorlatához képest. A sikeresen pályázó szervezetek mindegyikével külön támogatási szerződést kötött a Szövetség elnöksége, így a számlákat és bizonylatokat immár a szervezet saját nevére és címére állíthatták ki, a másolati példányok szigorúan előírt záradékolással kerültek a Szövetség irodájához.

A célirányosabb és közvetlenebb szervezőmunka érdekében projektfelelősök feleltek a pályázatok egészéért,

a nyitott kérdések, a felmerült problémák gyors elrendezéséért. Mindhárom pályázat több hasznosítható, mindenki részére megfogadható tapasztalattal zárult. Egyértelmű tapasztalat, hogy a szervezetek hozzászoktak a korábbi keretátadási módszerekhez, annak ellenére, hogy ez több belső konfliktust okozott, az új elszámolási rend célszerű alkalmazása pedig néhány esetben nem teljesen sikerült.

Ha valamelyik szervezet tavaly jól pályázott, különböző célokra összesen minimum 550 ezer forintot fordíthatott, azt nem is számolva, hogy saját pénzügyi eszközeit nem kellett elköltenie ezekre a célokra.

Az év zárásaként a Bajtársainkért Alapítvány – szintén a honvédelmi miniszter támogatása alapján – 10 millió forintot oszthatott szét a hátrányos helyzetű, nehéz körülmények között élő, de társadalmi, érdekvédelmi munkát önként vállaló nyugállományú katonabajtársak részére. Az összegből 179 fő átlagban 57–59 ezer forint támogatásban részesült az év végén.

Reméljük, hogy rövidesen konszolidált helyzetben folytatni tudjuk tagszervezeteink közvetlen és meghatározó támogatását.

(Fotónk az eszközpályázat bírálóbizottságának ülésén készült.)

VILNER PÉTER NY. EZREDES

Hatvan: civilek is a pályán

A Gáspár András Bajtársi Egyesület, miként a BEOSZ szervezeti életében ez természetes, beszámoló és tisztújító közgyűlést tartott. Miként arról a hatvani hírportál beszámolt, a voksok alapján Kőszegi Ferenc nyugállományú alezredes maradt az elnök (aki egyben az Észak-magyarországi Régió vezetője is).

Az elnök elmondta, a BEOSZ alapításában is részt vevő egyesület még 2015-ben elhatározta, mivel nem volt utánpótlás, azokat a civileket is felveszik tagjaik sorába, akik elfogadják a rendvédelem és a honvédelem ügyét magukénak érzik. Ma már a tagság harminc százalékát ők teszik ki.

A rendezvényen részt vett Lestyán Balázs, Hatvan város alpolgármestere, és Vilner Péter nyugállományú ezredes, Szövetségünk alelnöke.

Az alpolgármester hangoztatta: az egyesület egyik legaktívabb civil szervezetként működik Hatvanban, nekik köszönhetően avathatták fel Gáspár András mellszobrát a Radnóti téren. Az alelnök pedig arról is szólt, hogy a 30 éves országos szövetség

kiemelt célja a honvédelem ügyét támogató civil szervezetek összefogása, támogatása, érdekeik képviselete.

(A HatvaniHírlap.hu felvételén: megemlékezés az 1849. április 2-ai hatvani csatáról – még járvány nélküli békeidőben. Az egyesület névadója, Gáspár András honvéd vezérőrnagy, a szabadságharc hatvani küzdelmeinek vezénylő parancsnoka volt. A szerk.)

CSORDÁS JUDIT

Segíteni pedig kell...

Az MH Szociálpolitikai Közalapítvány (Közalapítvány) munkájáról évről évre, így most is tájékoztatást adunk. A tikárság összeállította a Közalapítvány 2019-ben végzett tevékenységéről szóló jelentést, ám az elmúlt év munkáját nemcsak a számok tükrében mutatta be, hanem kitért arra is, hogy melyek azok a személyi körök és élethelyzetek, amelyekre kiemelt figyelmet szükséges fordítani.

A Közalapítvány 2019-ben szociális segélyezésre és a gyermeküdültetés támogatására összesen 54 500 500 forintot fordított. Ez nemcsak a tárgyévi teljes keretösszeg 2019. évi támogatás, 2018. évi maradvány, felajánlott 1%-os SZJA – felhasználását jelenti, hanem magában foglalja azt a valamivel több mint 3 millió

forint saját forrást is, amelyet ugyancsak támogatásra használt fel a kuratórium.

Az elmúlt évekhez hasonlóan, a szociális segélyekre felhasznált összeg jelentős részét a gondoskodási körbe tartozóknak osztották ki. Az aktív állományúak esetében az összes kérelemhez (887) viszonyított alacsonyabb számnak (179) részben magyarázata az illetmények fokozatos emelkedése, továbbá az, hogy számukra lehetőség van parancsnoki, illetve magasabbparancsnoki segély kérelmezésére is. A beérkezett kérelmekből évek óta az állapítható meg, hogy a legnehezebb helyzetben a többgyermekes családok és a gyermeküket egyedül nevelő szülők vannak. Számukra sok esetben a lakhatás, a hiteltörlesztés költ-

ségei és a gyermekek ellátásához kötődő kiadások okoznak anyagi nehézségeket, ezáltal időszakosan felmerülő megélhetési gondot.

Itt indokolt említést tenni a gyermeküdültetés támogatásáról is, mivel az főleg az aktív állományúak számára nyújt komolyabb segítséget. Az első évek után immár elmondható, hogy egyre többen élnek a lehetőséggel, 2019-ben négy turnusban már 251 gyermek vett részt az üdültetésnek ebben a formájában. (Lásd a tavalyi, balatonakaratyi fotót.) A Közalapítvány 194 gyermek pihenését támogatta, összesen 12 550 000 forint odaítélésével. A táborozók körében végzett felmérés pozitív visszajelzései megerősítik a támogatás fenntartásának és további fejlesztésének szükségességét.

A jelentés kiemelten fontos része az MH szociális gondoskodási körébe tartozók segélyezési adatainak elemzése. A nyugállományú katonák, nyugdíjas közalkalmazottak, özvegyek, árvák és a balesetet szenvedett korábbi hadkötelezettek létszáma ma is meghaladja a 30 ezer főt. A Közalapítványhoz – főleg az érdekvédelmi irodákon keresztül – 708 kérelem érkezett be, melyből 575 kérelmet támogatott a kuratórium. Elutasításra főleg a hiányos adatok vagy a hiánypótlás elmulasztása miatt került sor. Ebben az évben 15 fő két alkalommal kapott támogatást, míg 120 fő esetében 50 ezer forintot meghaladó összegű segélyt ítélték oda.

A segélyben részesülők létszámának megoszlása

nyugállományú katona	192 fő
nyugdíjas közalkalmazott	46 fő
hozzátartozó (özvegy)	198 fő
hozzátartozó (árva)	109 fő
balesetet szenvedett hadköteles	30 fő

A segélyben részesülők közül az egy főre eső nettó jövedelem szempontjából 49 fő 50 000 forint alatti, 75 fő az 50–70 000 forint közötti, 160 fő a 70–90 000 forint közötti, míg 291 fő a 90 000 forint feletti jövedelemsávba tartozott.

A jelentés rögzíti, hogy 2019-ben is az időskorú kérelmezők többsége egyedülálló, beteg személy volt. A magas kiadások között leggyakrabban a gyógyszerköltségek, a téli tüzelő beszerzése jelenik meg,

de továbbra is többeknél okoz megélhetési gondot a jelentős összegű adósságtörlesztése. Hasonlóképpen nem új keletű probléma az időszotthoni térítési díjak emelkedése, illetve a támogató családtagok anyagi helyzetének romlása.

A Közalapítvány munkájának alapvető biztosítója továbbra is az MH Katonai Igazgatási és Központi Nyilvántartó Parancsnokság érdekvédelmi szakterületén tevékenykedő munkatársak lelkiismeretes munkája, melyet nagymértékben

segíthetne a nyugdíjasszervezetek hatékonyabb közreműködése. Sajnos sok éve visszatérő téma, hogy a nyugdíjasszervezeteken kívüliek esetében továbbra is gyakran információhiány tapasztalható. Ahhoz pedig, hogy a támogatási rendszer hatékonyan működjön, fontos a széles körű tájékoztatás.

Utószó. A jelentés tárgyaláskor még nem tudhattuk, hogy alig pár nap múlva a koronavírus okozta veszélyhelyzet és az otthon maradási kényszer miatt mind

a nyugdíjas, mind az aktív állományú személyeknek új helyzettel kell szembenéznük. Sokak számára ez akár a családi költségvetés megroppanását is jelenthette. Ilyenkor mindenkinek fontos a legkisebb, akár szóban vagy tetteben nyújtott segítség.

Segíteni pedig kell. A Közalapítvány ebben a helyzetben is fogadja a kérelmeket, és a kuratórium a technikai lehetőségeket kihasználva meghozza döntéseit.

SZTANÓ ZSUZSANNA NY. ÖRNAGY,
A KURATÓRIUM TAGJA

Most sem engedjük el a kezeket...

A Magyar Honvédség szociális gondoskodási körébe tartozó közel 31 ezer személy ellátásáról, jogosultságaink biztosításáról és a velük való közvetlen kapcsolattartásról szervezetünk, az MH Katonai Igazgatási és Központi Nyilvántartó Parancsnokság, közismertebb nevén a „hadkieg” gondoskodik. A fővárosban és a megyeszékhelyeken működő ügyfélszolgálataink a katonai igazgatás, a toborzás, a honvédelmi nevelés és a hadisírgondozás mellett a szociális és a kegyeleti gondoskodás feladatait is végezzük.

A jelenlegi járványügyi helyzetben kiemelten fontos számunkra a szépkorúak segítése. A gondoskodási körbe tartozók többsége – 21 800 fő – 65 év feletti nyugállományú katona, honvédségi nyugdíjas és katonaozvegy, akik a legveszélyeztetettebb korosztályba tartoznak.

A velük való személyes kapcsolattartást az egészségük megóvása érdekében felfüggesztettük, így szünetelnek a látogatások, a születésnap köszöntések és a kihelyezett érdekvédelmi ügyfélszolgálatok is.

A kapcsolattartásra azonban ebben az időszakban talán még nagyobb szükség van, így a parancsnokság megyei központjai és irodái segítő telefonálásokat kezdeményeznek. Fő célunk, hogy a gondoskodási körbe tartozók érezzék, most sem engedjük el a kezüket. Elsősorban a legidősebbeket és az egyedül élőket keressük, illetve azokat, akik nem tagjai nyugdíjas kluboknak. Kapcsolatban vagyunk a települési önkormányzatokkal is, hogy szükség esetén segíthessük az egyedül élőkről való gondoskodást. A március vége óta tartó akcióban eddig közel 5000 hívást kezdeményeztek

ügyfélszolgálati munkatársaink, és több esetben vették fel a kapcsolatot a helyi szociális szolgálatokkal is. A megkereséseket a szépkorúak és a katonaozvegyek egyaránt örömmel fogadják.

Különösen fontos ebben a helyzetben az anyagi biztonság megléte, melyhez a Magyar Honvédség az MH Szociálpolitikai Közalapítvány útján évtizedek óta hozzájárul. A központok és az irodák várják azon személyek kérelmeit, akiknél az egy főre eső jövedelem 90 000 forint alatt marad, vagy bizonyos okok miatt nehéz helyzetbe kerültek. Az alapítvány leginkább az egyedül élő idős személyek, az egy nyugdíjból élő házastársak, az egyedül élő árvák, valamint az árvákat egyedül nevelő özvegyek segélykérelmeit támogatja, melyhez az igénylőlap letölthető a <http://hka.hu/honlaprol>, vagy igényelhető a központoktól, irodáktól is.

A Magyar Honvédség szépkorúak számára nyújtott egyéb szolgáltatásai, köztük a kegyeleti ügyintézés lehetősége továbbra is biztosított, a megkereséseket elektronikus és postai úton is várjuk. A különleges helyzetből adódó feladatok mellett munkatársaink természetesen már készülnek a járványügyi veszélyhelyzetet követő feladatok végrehajtására is. Kiemelt figyelmet igényel a több mint húsz kerekévfordulós nyugdíjas szervezet méltó megünneplésének előkészítése, melyben érdekvédelmi tevékenységet végző katonáink szívesen nyújtanak segítséget a születésnapos kluboknak.

Bízom abban, hogy Önökkel, a Magyar Honvédség szociális gondoskodási körébe tartozókkal közösen, sikeresen vívjuk meg a harcot a vírussal.

SZÜCS IMRE EZREDES, PARANCSNOK
FOTÓ: KONCSEK BARNÁ FŐHADNAGY

Karanténrégió

Magyarország kormánya március 11-én kihirdette a veszélyhelyzetet, majd további intézkedések, szigorítások következtek egészen a kijárási korlátozásig. Itt tartunk ma, lapzártá idején, és nem tudhatjuk, mit hoz a jövő. Az intézkedések célja, hogy az új típusú koronavírus okozta megbetegedések terjedését minél jobban meglassítsuk. (Illusztrációként közzé tett fotóink a Közép-dunántúli Régió tavalyi, nyugalmasabb pillanatait örökítették meg.)

Az állami intézkedések, ahogy mindenkiét, a civil szervezetek működését is nagymértékben befolyásolják. Hiszen ezek a szerveződések éppen azért jöttek létre, hogy a tagjaiknak a közös múlt és/vagy a közös értékek, érdekek mentén

találkozási lehetőséget, szabadidős programokat, közösségi élményt biztosítsanak.

A Szövetségünkhöz csatlakozott, a honvédelem ügyét képviselő, szolgáló szervezetek (egyesületek, klubok) tagjai többségében volt katonák, rendvédelmi dolgozók, illetve a honvédséghez, rendvédelmi szervekhez ezer szállal kötődő, leginkább idősek emberek. Nekik nagyon sokat számít, hogy az egyesületek, klubok szervezésében van (eddig volt) olyan hely és alkalom, ahol találkozni tudtak egymással a régi bajtársak, ahol fel tudták idézni az élményeiket, ahol meg tudták beszélni a világ nagy vagy éppen jelentéktelen kérdéseit. A tagok többségét egy élet köti össze egymással.

Nem egyszerűen tagtársak, hanem évtizedes barátok, bajtársak, egymást értő, tisztelő, szerető, támogató közösségek. Sokan vannak, akiknek – mert egyedül maradtak a világban – ezek a rendezvények, találkozások jelentették az egyedüli közösségi élményt. Ezek az emberek a kétségtelenül szükséges, de szomorú intézkedések miatt most be vannak zárva, el vannak szigetelve egymástól. Akiknek pedig van családjuk, el vannak zárva a gyerekeiktől, az unokáiktól. Ez hosszú távon megöli a lelket. Most azok is maguk vannak, akik nincsenek egyedül. Ráadásul szinte valamennyien a legveszélyeztetettebb korban vannak. Vigyázni kell magukra, vigyáznunk kell rájuk!

A Honvédelmi Minisztérium és a Magyar Honvédség is meghozta a szükséges intézkedéseket. Az MH KIKNYP területi irodái és központjai bezárták a kapuikat. Nincs személyes ügyfélfogadás. Bár nagyon lelkiismeretesen tájékoztatják a működési területükön a civil szervezeteket a változásokról, nem kevés terhet vállalva magukra megkezdtek a gondoskodási körbe tartozók telefonos megkeresését, és továbbra is lelkiismeretesen végzik a munkájukat, ez mégis más. Főként idősebb tagjainak az maga is egy program volt, hogy bemehettek az érdekvédelmi irodákra és ott személyesen, baráti, hozzáértő és empátikus környezetben tehették fel a kérdéseiket és kapták meg az őket érdeklő válaszokat.

Felfüggesztették a katonai tiszteletadással végrehajtott temetéseket is. Ezt is értik ők, de mégis elhomályosul a szemük, ha végiggondolják, hogy ha éppen

most következik be az elkerülhetetlen, akkor csak a szűk család részvételével, és legyünk őszinték, a kívánt, megszolgált, szinte elvárt szertartás nélkül búcsúznak el tőlük. Meg azt is nehezen tudják elfogadni, hogy elhunyt bajtársaiktól nem köszönhetnek el a temetőben. Hogy tragédiának tartom-e? Annak bizony!

Nagy kihívás ez az egyesületi és klubelnökségeknek is. Sok dolgot kell átértelmezni, sok újdonságot kell megtanulni, és bizony gyakran érezzük, hogy megöregedtünk. Szinte mindent át kell szervezni. Nézzünk néhány dolgot! Én most alapvetően a Közép-dunántúli Régióról írok, de biztos vagyok benne, hogy máshol is hasonló gondokkal küzdenek.

Szerencsére a többségnek sikerült még a korlátozások előtt megtartani a közgyűléseket, és ahol kellett, megtörtént a tisztújítás is. Mostantól viszont a testületi üléseket nem tudják megtartani. Ez nem azért baj, mert nincs mit kipipálni, hanem azért, mert most lenne igazán szükség arra, hogy összeadva a tudásukat, a tapasztalataikat, megtalálják a legjobb megoldásokat a közösség érdekében. Csakhogy most nem lehet összegyűjteni azokat az ősz fejeiket. A modern technika, az internet segíthetne, de legyünk őszinték, ez sokuktól távol áll. (A jó hír az, hogy a tavalyi HM-támogatásnak köszönhetően az eszközökkel legalább rendelkeznek.)

Az egyesületek, klubok vezetői maguk is többnyire idős emberek, akik fokozott védelemre szorulnak. A fiatalabbak 60 és 70 között, az idősebbek 70 és 80 között, sőt, a fölött. Itt mutatkozik meg az igazi emberi nagyságuk. Ezek az emberek most nem magukra gondolnak, hanem a tagjaikra, a bajtársaikra, a barátaikra! Keresik és megtalálják a lehetőséget arra, hogy információkat gyűjtsenek és adjanak tovább, hogy az ismeretek birtokában megkeressék a lehetőséget a segítségre, ha arra van szükség. Ők csupa nagybetűvel VEZETŐK, akik amikor kell, segítenek, nem törődve azzal, hogy ez veszélyes lehet rájuk!

Aztán vannak „hivatalos” problémák is. Van néhány egyesület, ahol nem tudták (és valószínűleg e lapszám megjelenéséig nem is tudják) megtartani az éves beszámoló közgyűléseket. És van néhány olyan egyesület is, ahol az elnökség mandátuma lejárt, és nem sikerült megválasztani az új testületeket.

Különösen fájdalmas, hogy a Honvéd Bajtársi Klub Tata március 26-án ünnepelte volna megalakulása ötvenedik

évfordulóját. Az ünnepi közgyűlést el kellett halasztani. Persze gondolhatja valaki, hogy nagy dolog, ünnepelni lehet később is. Csakhogy a patinás klub több mint egy éve ezt az ünnepi alkalmat tervezi, szervezi, készíti elő azért, hogy a jeles évforduló igazi ünnep, közösségi élmény, maradandó emlék legyen. A tagok várták, a helyszínt lefoglalták, a meghívókat kiküldték, a klub ötvenéves történetét feldolgozó könyv elkészült, a kisebb-nagyobb elismeréseket és ajándékokat elkészítették, a rendezvényt az elsőtől az utolsó percig megtervezték. Borzasztó érzés.

Elmaradt a régióba, Székesfehérvárra tervezett miniszteri tájékoztató is, amit pedig nagyon vártunk. Kíváncsiak voltunk a mondanivalóra, és kérdéseink is lettek volna.

Aztán itt van a pályázatok kérdése. Az egyesületek, klubok szinte mindegyike a pályázatokon megszerezhető támogatásokból tartja fenn magát, szervezi a programjait. Most mindenki újratervez. A minisztériumok, az önkormányzatok, a pályázatkezelő szervezetek. Lesznek források a civil szervezetek normatív támogatására és a kiírásra tervezett pályázatokra? Mernek majd olyan programok, rendezvények támogatására pályázni a szervezetek, amelyeket nem biztos, hogy meg tudnak szervezni? Ha ez bekövetkezik, mi lesz az elszámolásokkal? Kérdések, amikre jelenleg nincs válasz.

Hogyan élem át, mint régióvezető ezt az időszakot? Egyrészt csökkentek a kötelezettségeim, kevesebbet utazok. Másrészt viszont megnehezedtek, illetve

átalakultak. A régióba három megye tíz egyesülete, klubja tartozik (én a Honvéd Bajtársi Klub Pápát már idesorolom).

Most kicsit könnyebben osztom be az időmet, mert a tagszervezetekhez nem tudok eljutni, és rendezvények sincsenek. Eddig minden év legzsúfoltabb időszaka az első negyedév volt a közgyűlések miatt. Március közepe óta ez nincs. Ha mérlegre próbálom tenni, hogy ez jó vagy nem, azt kell mondanom, hogy összességében nem. Azért nem, mert ez volt a leghatékonyabb módja annak, hogy találkozzunk nemcsak az elnökségekkel, hanem a tagokkal is. Így, a személyes részvétellel tudtam a legjobban megköszönni a munkát, illetve átadni az információkat a BEOSZ és a régió terveiről.

Nálunk eddig is a kommunikáció szerves része volt a „hírlevelek” rendszere. Az elnökségi ülések után elektronikus levélben küldtem meg az információkat, az aktuális kéréseket, feladatokat, és ha arra volt szükség, írásos formában kaptam meg a válaszokat is.

Most, hogy nincsenek teljes elnökségi ülések, illetve nincsenek rendezvények, némileg csökkent az információk, a feladatok mennyisége, illetve átalakult azok megjelenési formája. Az operatív elnökség Skype-on ülésezik, és rendszeres tájékoztatást kapunk a témákról, döntésekről. Figyelem a BEOSZ honlapját és hivatalos Facebook-oldalát. Azokat az információkat, amelyek érdekesek lehetnek, továbbítom a tagszervezetek felé.

Figyelem a megjelent közlönyöket, a Honvédelmi Minisztérium, a Magyar Honvédség, kiemelten az MH Katonai Igazgatási és Központi Nyilvántartó Parancsnokság, a területi irodák közleményeit, tájékoztatásait, és szintén tájékoztatom a tagszervezeti vezetőket. Van, amikor hírlevéllel, van, amikor az elektronikus levelek egyszerű továbbításával, és van, amikor a megjelent posztok megosztásával.

Hogy ezek mennyire jó megoldások? Jónak kell lenniük, mert nincs más, de elégtelenek, mert nem helyettesíthetik a személyes találkozást, az eszmecseréket, a vitát. Tudják, nekem hiányzik, hogy nem tudok a másik szemébe nézni, nem látom testközelből a gesztusait, nem hallok, csak egy gépen keresztül a hangját.

Mindenki nagyon vigyázzon magára! Mert én mondom, szükség van rátok! Jobban, mint bármikor!

BERDÓ GÁBOR KÁROLY NY. SZÁZADOS, RÉGIÓVEZETŐ

Kapcsolattartási háló

Egyesületünk elnökségét hosszabb ideje foglalkoztatta a közösség tagjai közötti folyamatos kapcsolattartás kialakítása. Tagságunk nagy részével élő az internetes összeköttetés vagy az egyoldalú tájékoztatás lehetőségét biztosító honlap, illetve a levélküldés lehetősége is adott.

A „kapcsolattartási háló” létrehozásának szervező munkája néhány hónapja kezdődött el, amikor még nem gondoltuk, hogy rövid időn belül égetően szükség lesz erre. A rendszer megszervezésekor még csak azt hittük, hogy az előszót, mely a telefonon történő kapcsolattartást jelenti, semmi nem pótolhatja. A tagság többségénél általában az e-mail, a honlapon megjelenő értesítés, vagy egy levél kevésnek bizonyult. Azt már a korábbi tapasztalataink is igazolták, hogy a személyes kapcsolatfelvétel – ez alatt a telefont értem – érezteti igazán, hogy a soron lévő programon várjuk a megszólított kollégánkat, számítunk a rendezvényen történő találkozásra.

Ezek a tapasztalatok ösztönöztek bennünket arra, hogy a kapcsolattartás formája ne csak spontán legyen, rendezvényhez kötődjön. Az egyesületben 14 fő vezetésével létrehoztuk a „kapcsolattartási hálót”. A csoportvezetőket az elnökség kérte fel az aktívabb és szélesebb baráti, ismeretségi körrel rendelkező személyek közül. A csoportvezetőkkel több megbeszélésen hangoltuk össze, közösen választottuk ki az egyesület tagjainak csoportokhoz történő besorolását, figyelembe véve az eddigi kötődéseket.

A tapasztalat tehát igazolta, hogy az igazi párbeszédet semmi nem pótolja, előszóval lehet a barátot, a kollégát kérdezni hogylétéről, válaszolni kérdéseire, tájékoztatni az egyesület helyzetéről, felidézni az aktív szolgálat közös élményeit és küzdelmeit. A kapcsolattartás e módja azt is lehetővé tette, hogy azokat is elérjük, akik betegségeik miatt már nem tud-

nak kimozdulni otthonukból. A beszélgetések során természetesen szóba jöttek a közös pályatársak, barátok, a család, a gyermekek és az unokák. Sajnos ma már a beszélgetések visszatérő témáját képezik a betegségek is.

A párbeszéd nem nélkülözi a hadsergessel kapcsolatos véleményeket sem. Örömmel esik szó a katonák sikereiről, szóba kerülnek a nehézségek is. Jó érzéssel tölt el bennünket a gyakorlatozon, missziókban történő helytállás, a különböző katasztrófahelyzetekben, a balesetekben, vagy a katonák más kritikus helyzetekben nyújtott segítsége.

Ez a „kapcsolattartási háló” már az előző hónapokban (lásd felvételeinken)

elkezdett működni, de rendszeressé, intenzívvé a vírus okozta helyzetben vált. Ebben a „karanténos”, bezárt időszakban a kapcsolattartók megkeresései rendszeresebbé váltak, melyet bajtársaink, köztük az egyedül élők, az idősothonokban lakók nagyon jó érzéssel, hálással fogadtak.

Az eddigi tapasztalatok azt igazolták, rendszeressé kell tenni a beszélgetéseket, hogy folyamatosan lássuk bajtársaink helyzetét, kitartásra biztassuk egymást.

Örömmel nyugtáztuk, hogy jelenleg mindenki viszonylag megnyugtató körülmények között van. Mindenképpen említést kell tennünk arról, hogy valamennyi kollégánk elismeréssel beszélt a katonai igazgatási központ, valamint a kerületi önkormányzatok figyelmességéről és segítőkézségéről.

A „kapcsolattartási háló” folyamatos működtetése meggyőzött bennünket arról, hogy senki sem maradt egyedül, ellátatlanul. Reméljük, hogy így lesz ez később is, nem csupán e sorok megjelenésekor.

HOMOLA CSABA NY. DANDÁRTÁBORNOK, BALASSI BÁLINT BAJTÁRSI EGYESÜLET

Dalos Pacsirták!

Húsvét után vagyunk. Gondolom, a körülményekhez képest mindannyian jól töltötték ezt a néhány napot. Remélem, lassan már az örömteli időszak következik, ami keményen rajtunk is múlik! Bezárva, korlátozva vagyunk szabad mozgásunkban? Igen! De „mindent túl lehet élni, csak nem maradsz ugyanaz az ember...”

Valóban, mozgásunk korlátozva van, de lelkünk, gondolataink szárnyalhatnak a jó, a szeretet, a megértés, az egymásra figyelés felé.

Talán most több időnk van önmagunkba nézni, rájönni arra, hogy a szeretet az egyéni, a közösségi és az emberi

kapcsolatokra elfogadó, építő, lélekemelő hatással van. Jó volna, ha a változásra felfigyelnének az emberek, és mindannyian nyugalomra, elfogadásra, békére törekednének!

Négy dolog soha nem tér vissza: az eldobott kő, a kimondott szó, a pillanat és az elmulasztott idő.

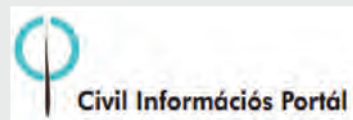
Vigyázzatok magatokra, „balassis” kórusunk egyik karnagyaként sok türelmet és jókedvet kívánok! Virtuális szeretet, ölelés minden dalos Pacsirtának és hozzátartozójának!

N. ZSUSZANNA

Fotó K. N. F.

Budapesti Civil Információs Fórum

A Budapesti Civil Információs Fórum (civil.info.hu) tájékoztatóban tette közzé, hogy a hatályos gazdaságvédelmi akcióterv keretében, a koronavírus-járvány gazdasági hatásainak mérséklése érdekében szükséges adózási könnyítésekről szóló 140/2020. (IV. 21.) kormányrendelet 2. paragrafusa értelmében a civil szervezetek 2019. tárgyévra vonatkozó beszámolóképzési, nyilvánosságra

hozatali, letétbe helyezési és közzétételi, továbbá benyújtási (leadási, megküldési) meghosszabbított határideje az Országos Bírósági Hivatal (OBH) részére 2020. szeptember 30.

A rendelkezés alapján a szervezetek legkésőbb e határidőig kötelesek a létesítő okiratuk szerinti módon megszervezni a beszámolót elfogadó döntéshozatalt (kuratóriumot, közgyűlést összehívni stb.) és a beszámolót az

OBH-nak beküldeni a szokásos módokon (elektronikusan vagy papír alapon).

Azon szervezetek, amelyek létesítő okirata jelenleg az elektronikus döntéshozatalt nem tartalmazza, saját döntésük alapján élhetnek a 102/2020 (IV.10.) kormányrendelet szerinti elektronikus, illetve ügyvezetői döntéshozatal módjával.

NIOK ALAPÍTVÁNY

A NIOK Alapítvány legújabb hírlevelében (lásd: honlapunk) fontos cikkek találhatók, melyeket kedves olvasóink figyelmébe ajánlunk. Ilyenek a közelmúltban megjelent új, rendkívüli szabályozások, melyek alapján megtarthatóak a közgyűlések, kuratóriumi ülések elektronikus távközlési eszközök segítségével ott is, ahol a létesítő okirat erről korábban nem rendelkezett. Olvasható az oldalon dr. Tarczay Áron összegzése is az egyesületekre, alapítványokra vonatkozó veszélyhelyzeti szabályokról és még sok egyéb hasznos tudnivalóról.

Megemlékezés a Csángó lakótelepen

A második világháború európai hadszínterein folytatott harcok befejezésének, Németország feltétel nélküli kapitulációjának 75. évfordulójáról koszorúzással emlékezett meg (a rendszabályok betartásával) a XIII. kerületi Lokálpatrióták Egyesülete, a Balassi Bálint Bajtársi Egyesület és az Angyalföldi Polgárőrszervezet a főváros XIII. kerületében, a Csángó lakótelepen lévő világháborús emlékműnél. (balassiegyesulet.hu)

Cegléd, Pf.: 43/e

Az alábbi párbeszéd 1968. július utolsó napjainak egyikén játszódott le a ceglédi Dózsa György laktanya főkapuja előtt. A kapuban posztoló honvéd jelentette N. Dénes őrmester kapuügyeletesnek, hogy a parkolóban megállt autóból kiszálló bácsinak fontos családi ügyben beszélnie kell a fiával, aki sorállományúként itt védi a hazát.

Az 57 éves „bácsi” az édesapám volt, aki éppen akkor tanulta a gépjárművezetést. Az előírt országúti gyakorlás címén Ceglédre vették az útirányt az oktatóval. A kapunál posztoló honvéd századtag-sam, a kapuügyeletes pedig az „e” század szolgálatvezetője volt. A belső őrség parancsnoki beosztását abban a hónapban már tizenkettedszer láttam el. (Csak mi, a hadtestközvetlen híradó zászlóalj katonái és a kommandósok tartózkodtunk a laktanyában, mivel a tüzerek már egy hónapja riadókörletükben Csehszlovákia „megvédésére” készültek.)

Az őrmester elmagyarázta, hogy sajnos a bácsi fiát nem tudja idehívatni, mert szolgálatban van. Apám nem adta fel. (Hiszen volt sorozott katona, majd a fronton, gyalogsági távbeszélő tizedesként harcolt a „ruszlik” ellen.) Flegmán azt válaszolta: „Nem is azt gondoltam, hogy egy laktanyában a kapuügyeletes el tudná intézni, hogy egy sorkatonát csak úgy odaengedjenek. Én a parancsnokkal, rosszabb esetben az ügyeletes tiszttel beszélnék, ha lehet, telefonon, mert sietek. Ott vár a sofőr a kocsi-ban.” Arról, hogy édesapám mit mondott, mit nem az ÜTI-nek, semmit sem tudok. De ennek következményeként megcsörrent az őrszobában a telefon, és a „pk. polh.” alezredes a következőket mondta: „Nagyon kérem, Horváth elvtárs, hallgasson nyugodtan végig! Először is, hangsúlyozom, otthon, Pesten nincs semmi baj. Senki nem beteg, de édesapja eljött, hogy valami nagyon fontosat elmondjon magának. Ezért kivett egy nap szabadságot a munkahelyén, szerzett egy autót és lejött Budapestről. Miután elmondta, már megy is vissza. Kérem, a szolgálati szabályzat szerint, teljes fegyverzetben a felvezető és egy őr kíséretében jelenjen meg az 1-es kapunál. Beszéljen édesapjával! Hallgassa meg! Búcsúzon el tőle! Ne feledje csókolgatni édesanyját! Majd foglalja el szolgálati helyét a belső őrségben. Határozottan felkérem, hogy mindez ne kerüljön feljegyzésre az őrnaplóba!”

A fiú, Horváth László tizedesként, 1967–1968 tájékán.

Tizenegy hónapnyi szolgálat után csak azt válaszolhattam: „Értettem”, és elindultam az 1-es kapuhoz. (Pedig a fenét értettem. Mit összekeverkedett az ales. az eligazításon a virtuális golyószóróval: „Az ellenség megtámadta az őrszobát. Foglaljanak tüzelőállást a patak hídjánál!” Se golyószóró, se patak, se híd, csak az ales. tudatában, így aztán előre felkészültünk belőle. Reméltem, hogy most nem vizionál.

Az 1-es kapunál apám, az obsitos tizedes már mindenkivel összetegeződött és II. világháborús „történeteit” mesélgette. Félrevonultunk a pihenőhelyiségbe. „Nem tudom, hogy itt mit hallottatok róla, Pesten azt beszélik, háború lesz. Már a riadókörletekben vannak az ezredek. Visszafoglaljuk a Kárpátokat... Tudod, édes fiam, hogy én többször is voltam katona. 1944 tavaszán megkaptam a »SAS-behívót« Csáktornyára, ahol bevagoníroztak és vittek a Kárpátokba, Törökmezőre, a frontra. Nekem és még sokunknak azt mondták, azért megyünk, hogy megvédjük a Kárpátokat. Esélyünk nem volt rá. Több ruszki jött, mint amennyi tölteny volt a puskáinkban... Sokan, nagyon sokan ott maradtak. Isten nyugosztalja őket! Hála a jó Istennek: én épségben hazakerültem... Örülök, hogy még itt találalak és elmondhatom azt a mondatot, amelyet édesanyám, a te nagyanyád kiáltott front-

Az édesapám, Horváth Ferenc Kőszegen őrségben, 1934-ben.

ra induláskor a vasútállomáson a mozgó vonat után: »Hazavárunk! Inkább legyél gyáva élő, mint hősi halott!«

Epilógus. Akkor és még sokáig nem fogtam fel, hogy mit mondott az „őreg”. Elsőre nagy csalódást okozott. Nem hozta el a leszerelő civil ruhámat. Nem adott egy kis zsebpénzt. Legalább egy üveg saját termésű badacsonyi olaszrizlinget hozhatott volna. (N. Dénes, a kapuügyeletes is ezt hiányolta.) A bajtársaimnak kénytelen voltam utolsó százasommal villogni: „Látjátok, az én faterom megérezte, hogy nincs elég pénze leszerelő fiának piára.”

Aztán néhány nap múlva, 1968. augusztus 2-án leszereltünk. Nem vettünk részt Csehszlovákia megmentésében, de akik részt vettek, azok is mind hazajöttek. Jött a 25 évnyi műszaki egyetem, majd 22 év a Puskás Technikum élén... az apai intelem feledésbe merült.

A Nagy Háború centenáriumi ünnepeinek kapcsán, már nyugdíjasként ismét szembesültem a ténnyel: több mint 650 ezren estek el – és kezdtem érteni nagyanyámat.

A „koronavírus” kellett ahhoz, hogy 52 év után végre értsem is, édesapám anno mire akarta felhívni a figyelmemet.

DR. HORVÁTH LÁSZLÓ FERENC NY. TARTALÉKOS
MÉRNÖK ŐRMESTER
FOTÓ: A SZERZŐ ARCHÍVUMA

Szekszárd: „igenek” telefonon, e-mailben

A többi szervezethez hasonlóan, a Zrínyi Miklós Honvéd Nyugdíjasklub Szekszárd sem tudta megtartani a beszámoló közgyűlését a kitűzött időpontban, hiszen a korlátozások a mi mozgásterünket is behatárolták. Klubéletünk azonban nem ált le. A vezetőség írásos beszámolóját, valamint a pénzügyi beszámolót, március első napjaiban minden tagtársunk mondhatni, kézhez kapta. A veszélyhelyzetre tekintettel informatikai, illetve hírközlő eszközök igénybevételével ismerhettük meg a tagság véleményét, rögzíthettük a szavazataikat is, így kaptunk elfogadó igeneket tőlük telefonon és e-mailben.

Az érdekvédelmi irodával kötött együttműködési megállapodás alapján idén 10-12, gondoskodási körbe tartozó bajtársunk látogatását vállaltuk, ám a veszélyhelyzet kihirdetéséig csak egyiküket tudtuk felkeresni. Az iroda kérésére felmértük a gondoskodási körbe tartozó 60

év felettiek helyzetét, különös tekintettel arra, hogy a még fennálló korlátozások közepette kinek és milyen segítségre van szüksége.

Időközben szomorú kötelességünknek is eleget kellett tennünk: év elejétől három tagtársunktól kellett végső búcsút vennünk, egyikük, Kosztolányi Sándor ny.

őrnagy klubunk utolsó alapító tagja volt. Ha fogyatkozva is, de 40 fővel tovább működik a klubunk.

Szerencsére, még februárban jó hangulatú családi délutánt tarthattunk, itt készült Csáki Bertalan ny. alezredes, klubelnök felvétele is.

CSÁKINÉ TÓTH ILONA NY. TÖRZSZÁSZLÓS

Miskolc: tűzérmosztagia

A miskolci Helyőrségi Hagyományörző Egyesület tagjaiként nem felejtjük, hogy is felejténék el egykor volt katonavárosunk, a hajdanvolt hadiipari fellegvár történetét. Szent Borbála ünnepén, és amikor csak mód nyílik rá, fel-felidézzük védőszentünk, fegyvernemünk történetét. És amikor csak alkalom adódik, nem csupán nosztalgiaiként, de reménykedünk, hogy a tűzér fegyvernem előbbre rukkol a ma honvédségében. Ezt csillantotta fel dr. Benkő Tibor honvédelmi miniszter, amikor is a Miskolci Egyetemen hallgatósága előtt ismertette egyebek mellett a 2026-ig tartó Zrínyi haderő-fejlesztési program tűzérséget érintő lehetőségeit.

Erről, és persze a tűzérség évezredes történetéről a Miskolci Rendészeti Szakgimnázium tiszti étkezdéjében tartottam előadást tagtársaim szép részvétele mellett. Czél Ferencné elnök köszöntését követően pergett le fegyvernemünk filmjének néhány régi és mai részlete.

Aligha lehetne egy rövid cikkben összefoglalni fegyvernemünk eszközeinek, a katonai képességek evolúcióját. Akárcsak a mindenkor Magyarországon tűzér fegyvernemének fejlődését, amelynek épp úgy része a monarchiabeli másodrendűség, majd önálló fegyvernemmé előrukkolás, mint a két világégés közti idők fegyvernemi, háttérpári helyzetképe,

majd az 1945 utáni korszak Miskolcot is érintő gyártási fellendülése, majd hanyatlása. Csupán példaként: a haditechnika iránt érdeklődők számára közismert a Haditechnikai Intézetben és a Weiss Manfréd Művekben közösen kifejlesztett Zrínyi rohamlöveg története épp úgy, mint a miskolci (diósgyőri) hadiipari centrumban még exportra is gyártott, különböző felhasználási célú ágyuké.

(Kovácsházy Miklós gyűjteményéből való, a Haditechnikai Szemlében közölt felvétel 1944-ben Hajmáskér-táborban készült a Zrínyi rohamtarackról. A szerk.)

PÁSZTOR ZSOLT NY. MK. ALEZREDES

Elismerések önzetlen munkáért

A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségébe tömörült tagszövetségek és a létrehozott régiók tagegyesületeinek tagsága példamutató, áldozatos, önzetlen munkát végez a Szövetség alapszabályzatában foglalt célok, a küldöttgyűlésen és a saját közgyűléseiken elfogadott éves munka- és rendezvénytervek, feladattervek megvalósításáért. Vállaltuk, hogy a magyar történelmi és katonai hagyományokat ápoljuk, támogatjuk, nép-

A Honvédelemért Kitüntető Cím Babérkoszorúval ékesített I. fokozata.

Az Aranykor Kitüntető Cím fokozatai.

szerúsítjuk a hazafiság eszméjére épülő honvédelem ügyét, képviseljük és védjük tagságunk érdekeit.

Szervezeteink a közösségeik összetartása érdekében változatos, az igényeknek megfelelő programok szervezésével a tagtársak szabadidejének hasznos eltöltéséről, egészségük szinten tartásáról gondoskodnak. Talán nem túlzok: a mi civil szervezetünk kapcsolódik a legközvetlenebbül a honvédséghez, a honvédelemhez. A jól megszervezett és megvalósult program, rendezvény után a tagtársak mosolya, elégedettsége, esetleg dicsérete erőt ad a következő feladat előkészítésére.

Huzamosabb időn keresztül kiemelkedő munkát végző tagjaink erkölcsi elismerése több szinten és különféle formákban valósulhat meg. Az elismerések átadása történhet az egyesületek, klubok közgyűlésein, évfordulós rendezvényén, a tagszövetségek és régiók programjain, a BEOSZ országos rendezvényein (küldöttgyűlés, KNT, kerek évforduló), nemzeti és állami ünnepeinken (március 15., október 23., augusztus 20.), jeles napokon (nőnap, honvédelem napja, idősök világnapja). A dicséret, a jó szó és az elismerés mindenkinek jólesik, és szükség van az ilyen jellegű visszacsatolásra.

Tagjaink számára a legmagasabb elismerés az, amikor Magyarország honvédelmi minisztere, illetve más szaktárcák miniszterei által adományozott elismerést vehetnek át. Az egyesületi elnökök, a tagszövetségi elnökök és a régióvezetők, a küldöttgyűlésen megválasztott tisztségviselők különböző alkalmakra kezdeményezhetik elismerések odaítélését kiemelkedő munkát végzett tagjaik számára a Magyar Honvédség parancsnoka, az MH különböző alakulatainak parancsnokai, az önkormányzatok vezetői által. Az adható elismerések lehetővé teszik a huzamosabb időn keresztül bajtársaikért, a közösségért jól dolgozók egyre magasabb szintű folyamatos, egymásra épülő elismerését.

A honvédelmi tárcza vezetője és a Honvéd Vezérkar főnöke által alapítható és adományozható elismerésekről szóló, többször módosított 15/2013. (VIII. 22.)

Katonák példaképe

Az élet, illetve a koronavírus-járvány szabályozta katonaelet már csak úgy hozta, hogy a Katonák Példaképe Díj egyik tulajdonosa, Rédlí András százados, az MH Altiszti Akadémia Mecséri János Kiképző Osztálya katonai testnevelési és közelharc-módszertani részlegének testnevelőtisztje a tanintézeti hírek szerint az elmúlt hetekben-napokban hazánk északi határainál teljesített különleges helyzetre megszabott járőr feladatot. A párbajtőrcsapat tagjaként olimpiai bronzérmet nyert sportoló az akadémia megalakításának 5. évfordulóján vehette át a BEOSZ által alapított elismerést cikkünk szerzőjétől.

honvédelmi miniszteri rendelet előírja az adományozható elismeréseket, a felterjesztés módját, határidejét, formáját, illetékességét, az elismerés odaítélésének folyamatát, az átadás idejét és rendjét. Íme, egy rövid felsorolás. Illusztrációink a paragrafusokat teszik „láthatóvá”.

A Honvédelemért Kitüntető Cím I., II. és III., illetve babérkoszorúval ékesített fokozata a kiemelkedő szakmai érdemeinek, honvédséget támogató tevékenységének elismerésére. Az Aranykor Kitüntető Cím arany, ezüst és bronz fokozata a nyugállományú katonák érdekeit érintő, kiemelkedően eredményes munkáért érdemelhető ki. A Magyar Hadisírgondozásért Kitüntető Cím arany, ezüst és bronz fokozatát a magyar hadisírok, hadi emlékművek és kegyeleti helyek ápolásának és gondozásának, e tevékenységek támogatásának elismeréséül adományozzák. A miniszter mindezek mellett elismerő oklevéllel és

emléktárggyal ismerheti el az egyének és szervezetek áldozatkész munkáját, kiemelkedő teljesítményét, rendkívüli helytállását, egész életútját.

Mint arról már volt szó, Szövetségünk elnöksége a tagszövetségek és a létrehozott régiók tagegyesületeinek tagsága példamutató, áldozatos, önzetlen munkáját, a különböző vezetői posztokon mutatott kimagasló tevékenységet elismeré-

sek átadásával is igyekszik méltányolni. Csupán felsorolásszerűen térjünk ki a BEOSZ által alapítható, adományozható elismerésekre. Elsőként említsük meg: az elnökség 2019 decemberében döntött a BEOSZ Szövetségért Díjának megalapításáról. Jelenleg ez Szövetségünk legmagasabb szintű elismerése, amelyből évente egy adományozható. A hírlevél előző számában is hírül adtuk: a díjat első alkalommal 30. évfordulónkon vehette át Simon Béla ny. ezredes, alapító tag, a BEOSZ tanácsadó testületének titkára. A Szövetségért munkájukat önzetlenül, magas színvonalon végző bajtársainknak adható további elismeréseink: BEOSZ Emlékérem, Katonák Példaképe Díj, Idősekért (Szépkorúakért) Emlékérem, Jubileumi Érem, BEOSZ zászlószalag, BEOSZ Emlékpajzs, BEOSZ Emléklap, BEOSZ Elismerő Oklevél, BEOSZ-logóval ellátott emléktárgy.

ESKÜDT LAJOS NY. EZREDES, ELNÖKHELYETTES

Tata: alapítók fél évszázada

A Honvéd Bajtársi Klub Tata közössége két évvel ezelőtt kezdett felkészülni megalakulásunk, az akkori nyugállományúak klubja létrejöttének 50. évfordulójára, jubileumunk méltó megemlékezéseire, ünnepi közgyűlésünkre. A koronavírus-járvány miatt azonban, mint oly sok mindenről, erről is le kellett mondanunk. Pontosabban, az ünnepi eseményeket későbbre kellett halasztanunk. A Szövetség alapító szervezeteként, sok-sok kedves emlék birtokában hadd idézzem fel most eltelt évtizedeink néhány mozzanatát.

Mindjárt itt van egyik jelentős kezdeményezésünk. Elhatároztuk ugyanis, hogy a jubileumi évfordulóra kiadványt készítünk, 50 év a közösség szolgálatá-

ban címmel. Megemlékezéseink tervezésekor már rangos segítők, védnőkök társultak hozzánk, köztük Michl József, városunk polgármestere, Sándor Zsolt vezérőrnagy, a Magyar Honvédség Parancsnoksága törzsfőnökének művelleti helyettese, Lőrincz Gábor dandártábornok, az MH 25. Klapka György Lövész-dandár parancsnoka, s nemkülönben a BEOSZ Elnöksége.

Történetünk 1970. január 23-án kezdődött, akkor alakult meg a Fegyveres Erők Klubja, 35 katona, illetve „civil” részvételével. A rendszerváltozás napjaiban, az egyesülési törvény alapján egyesületté alakulhattunk. Megalkottuk az alapszabályt és a működés rendet, lakótelepenként széles körű aktívahá-

lózat fogta össze a tagságot. 1990 februárjában mint Tatai Honvédok Érdekvédelmi Egyesülete vettünk részt a BEOSZ megalapításában, és a fontosabb rendezvényein, például a katonanemzedékek találkozóin mindig képviseltettük magunkat. A BEOSZ-hoz való csatlakozást 2002-ben megerősítette a tagság.

A „kézfogas a honvédelemért” jegyében, a magyar királyi Honvédség tisztjei és altisztjei előbb pártoló tagként, majd rendes tagként beléptek a klubba. Társadalmi összefogással, pályázattal szervezhettük meg az I. Tatai Katonanemzedéki Találkozót. A honvédelmi nevelés, a katonai hagyományok ápolása, a bajtársi szellem erősítése klubéletünk fontos területét képezi.

A tagságunk körében igen népszerűek a kirándulásaink, eljutottunk Kolozsvárra és Marosvásárhelyre is, személyesen találkozhattunk melegszívű erdélyi honfitársainkkal.

Az eltelt 50 évből titkárként és elnökként 30 évet szolgáltam az egyesületért. Számos elismerést kaptam, de a legnagyobb, hogy a bajtársi klubunk eltelt fél évszázadának sok szép emlékét őrizhetjük szívünkben.

(Kiséri-Nagy Ferenc fotóján a klub elnöke a Honvédelemért Kitüntető Cím I. fokozatát veszi át szövetségünk ünnepén Erdélyi Lajostól, a HM humánpolitikáért felelős helyettes államtitkártól.)

SÁRKÖZI JÓZSEF NY. EZREDES, ELNÖK

Tisztelet, köszönet, megbecsülés

Tisztelt Bajtársak! A Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége idén februárban ünnepelte megalakulásának harmincadik évfordulóját. Felemelő érzés volt résztvevőnek lenni. Látni az idősebb bajtársak arcán a jóleső visszaemlékezés halvány mosolyát. A „fiatalabb” generáció, akik nem voltunk ott, nem éltük át az alapítás örömet és küzdelmét, talán most éreztük először, hogy a fiatalság nem mindig előny. Egy kicsit irigykedtünk, hogy mi nem élhettük át a maradandó alkotás örömet és büszkeségét, amit az „alapító atyák”. Talán egy kicsit irigykedtünk azért is, hogy a mi emlékeink nem nyúlnak vissza olyan régre, mint az övék. Mert bizony maradandót és értéket alkotnak, amit a mi kötelességünk továbbvinni, ápolni és gyarapítani. Nem utolsósorban nekünk kötelességünk emlékezni azokra, akik már nem lehetnek közöttünk, és átörökíteni az emlékeket az utánunk jövőknek.

A BEOSZ harminc évében számtalan olyan alkalom volt, amikor a kiemelkedően teljesítő tagok, aktivisták, vezetők és közösségek különböző szintű elismeréseket vehettek át. Ez a harmincadik évforduló kiemelkedő alkalom volt arra, hogy kifejezzük tiszteletünket a legjobb-jainknak.

A Közép-dunántúli Régiót olyan szervezetek alkotják, ahol az egyéni és közösségi teljesítmény összessége minden elismerést megérdemel. A vezetők minden elképzelhető módon, kreatívan, felelősen és önfeláldozó módon szolgálják annak a közösségnek az érdekeit, amelyek megtisztelték őket a bizalmukkal. Ezzel szolgálva a nagyobb érdekeket, a BEOSZ közösségét, a hazafiság eszméjét. Ezt a teljesítményt fémjelzik a különböző szintű elismerések.

Engedjék meg nekem, hogy írásban is köszönetet mondjak, és büszkén közlétegyem a régió kitüntetettjeinek nevét. Mert rászolgáltak az elismerésre, és méltán büszkéek arra, amit elértek. Mindjárt szeretném hozzátenni, hogy bizony másoknak is ott lett volna a helyük az elismertek között, de érthető módon mindenki nem kerülhetett most sorra.

Elsőként szeretném kiemelni Sárközi József nyugállományú ezredes urat, a Honvéd Bajtársi Klub Tata elnökét, aki a Honvédelemért Kitüntető Cím I. fokozatát vette át sok évtizedes, áldozatos munká-

ja elismeréseképpen. Szívből gratulálok mindannyiunk nevében. (Csak zárójelben jegyzem meg, hogy a „Szövetségért Díj”-ra is felterjesztést kapott.)

A régió ezen a jeles évfordulón vette át a BEOSZ 115-ös számú számozott emlékérmét mint kollektív elismerést. Régióvezetőként (lásd felvételünkön) én vehettem át, de korántsem nekem szólt. A régió egésze kapta a tagegyesületek teljesítményének eredményeként és elismeréseként. Akkor és ott, a jelenlévők előtt nem köszöntem meg, pedig kellett volna a tagszervezeteknek, a tagoknak, az aktivistáknak és a vezető tisztségviselőknek, hogy a munkájukkal, az elkötelezettségükkel kiérdemelték ezt a kitüntető címet. Azóta is bánt, hogy nem volt elég lélekjelenlétem, hogy szót kérjek. Most megtehetem. Elmondom, illetve leírom: büszke vagyok arra, hogy velük dolgozhatok, hogy részese lehetek a sikereiknek, hogy segíthetek, ha arra van

szükség, és hogy a bizalmukból már hat éve képviselhetem őket.

Az ünnepségen külön erre az alkalomra alapított emlékéremmel köszöntötték az alapító szervezeteket. A 18 alapító szervezet közül 14 még ma is aktív, és tagja a BEOSZ-nak, bizonyítva ezzel az elkötelezettségüket. Közülük három a Közép-dunántúli Régióhoz tartozik. A Honvéd Bajtársi Klub Tata (elnöke Sárközi József ny. ezredes), a Wathay Ferenc Bajtársi Egyesület (elnöke Berdó Gábor ny. százados), valamint a Tapolca és Környéke Honvéd Bajtársi Egyesület (elnöke Nacsa Ferenc ny. törzsszázlós). Köszönet és tisztelet a munkáért, az elkötelezettségért, a hűségért. Itt kell elmondani azt is, hogy vannak közöttünk ketten, akik az alapítók asztalánál is ott ültek. Egyikük Sárközi József ny. ezredes úr Tatáról, a másik Kertész Zoltán ny. ezredes úr Székesfehérvárról. Mindannyian nagyon tiszteljük őket, és úgy tekintünk rájuk, mint követendő példát mutató személyiségekre.

Végezetül szeretnék gratulálni minden elismerésben részesült bajtársunknak, közülük külön is azoknak, akik miniszteri elismerést kaptak, és természetesen Simon Béla nyugállományú ezredes úrnak, a „Szövetségért Díj” első kitüntetettjének.

BERDÓ GÁBOR KÁROLY NY. SZÁZADOS

Kaleidoszkóp

Budapesten, a Kőbányai Szabadidő Központban (KÖSZI) láthatták az érdeklődők Bakó László festőművész Kaleidoszkóp című kiállítását. A tárlatot Süveges Tamás szobrászművész nyitotta meg.

Bakó László életpályája nem szokványos módon kötődik a művészethez. Él sportoló kézilabdás volt. A testnevelési főiskola elvégzése után középiskolában, majd a Zrínyi Miklós Katonai Akadémia testnevelési tanszékén tanított, később pedig tanszékvezetőként dolgozott. Nyugállományba vonulását követően a Honvéd Zrínyi Sportegyesület elnökeként tevékenykedett.

A festészet iránti érdeklődést középiskolai tanára, Zámbo Kornél festőművész keltette fel benne. Szabadidejében számára az ecset volt a megnyugvás, az önmegvalósítás eszköze. Festményein rendre megjelenik a Balaton, a táj, a fények, árnyékok játéka – a szülőhelyéhez, Balatonberényhez való mély kötődése.

Mint azt a kiállítás címe is jelzi, sokféle témájú, stílusú alkotás készül ecsetvonásai nyomán. A személyes látásmódú, intuitív festmények mellett a realisztikus, szinte strukturálisan pontos képek alkotása, a sokszínűség az alkotó változatos életútjából következik.

Az eseményen a Honvéd Zrínyi Sportegyesület lovas szakosztályának tagjai, Rózsa Attila és Böröcz Ádám a Székely Huszárezred ruháiban adtak díszőrséget, Sándor Zsolt őrnagy vezetésével. Az ünnepség zárásaként a Tutta Forza Kőbányai Szimfonikusok fúvósszekciója lépett fel, Bakó Roland karnagy – a festőművész testvére – vezényletével. A tárlat méltó körülményeinek megteremtéséért elismerés illeti Takács Istvánt, a KÖSZI kulturális menedzserét.

VÖRÖS LÁSZLÓNÉ NY. EZREDES, ALELNÖK

FOTÓ: RADÓ ISTVÁN

Jutaspusztai főhajtás

A Veterán Repülők és Ejtőernyősök Veszprémi Egyesületének képviselői koszorúztak az 1941-es jutaspusztai repülőbaleset emlékművénél. Betartva a jelen helyzetnek megfelelő jogi szabályozást, védőfelszerelésben, rendkívül rövid ideig tartó főhajtással emlékeztek a tragédia áldozataira.

A hazai katonai repülés legsúlyosabb balesete 1941. április 12-én történt, amikor röviddel a 16 óra 45 perces felszállás után – valószínűleg túlterhelés miatt – 50-80 méteres magasságból lezuhant a Savoia-Marchetti SM.75 típusú favázás

repülőgép. A fedélzeten utazó ejtőernyősök és az ekipázs tagjai közül húszan vesztették életüket, tizenegy katonát ki tudtak menteni a bajtársak, de hárman később belehaltak égési sérüléseikbe. A fordított keresztet és az ejtőernyőt szimbolizáló emlékmű – M. Nagy József alkotása – előtt húsz gyertyát gyújtott a koszorút helyeztet el Soós Lajos ny. alezredes, az egyesület elnöke, Nincsics Lajos ny. őrnagy, alelnök, Szalay Lajos és Zatkalik András egyesületi tag.

ZATKALIK ANDRÁS

Honvédsírok gondozói

Harmadjára szervezte meg közös hagyományörző és hadisírgondozó napját az MH Hadkiegészítő, Felkészítő és Kiképző Parancsnokság Társadalmi Kapcsolatok és Hadisírgondozó Osztálya és a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége a budapesti Új köztemetőben

A temető 48-as parcellájánál karbantartási munkálatok mellett megemlékezést is tartottak. Az egykori hősök emléke előtt tisztelegve részt vettek a programon a Kőbányai Bríngás Egyesület tagjai, a Magyar Tartalékosok Országos Szövetsége elnökségének és a MATASZ Kőbányai Tagszervezetének képviselői, a kőbányai önkormányzat munkatársai, a Magyar Közelharc-Kézitusza Szövetség képviselői, a Than Károly Ökoiskola Gimnázium, Szakközépiskola és Szakiskola kadétjai, a Magyar Honvédség 6. Sípós Gyula Területvédelmi Ezred 1., 17. és 29. Területvédelmi Zászlóalj katonái. A több szervezett közös munkájának köszönhetően megszépültek a '48-as honvédek sírhelyei, valamint az 1848/49-es katonák emléktáblája is. A munkálatok záróakordjaként nemzeti színű szalaggal díszítették fel a fejfákat, majd megkezdődött az ünnepség.

A résztvevők először a 29. Területvédelmi Zászlóalj állományaiba tartozó Lengyel Andrea zászlós tolmácsolásában Kozma Andor: A karthágói harangok című novellarészletét hallhatták, amelyet követően ünnepi beszédet mondott Simon Gyula Mátyás alezredes, osztályvezető-helyettes.

A katonai hagyományörző és területvédelmi katonák által alkotott díszőrség remek példaként szolgálta Magyar Honvédség múltjának és jelenének, valamint a katonai hagyományok ápolásának bemutatására.

A résztvevők elhelyezték az emlékezés és tisztelet koszorúit, virágait a 48-as

emlékmű talapzatához, s a közös program befejezéseként, Sztanó Zsuzsanna nyugállományú őrnagy, a BEOSZ alelnöke mondott beszédet. Elhangzott: a közös összefogással elvégzett munka jó példaként mutatja, hogy a történelmünk és hőseink emlékeinek ápolása fontos feladata a Magyar Honvédség és a társadalom hazafias gondolkodású tagjainak. Csak együtt tudjuk eredményesen megőrizni azokat az emlékeket, értékeket a jövő generációja számára, amelyekért a jelen társadalmá felé.

(HONVEDELEM.HU)

DEMETER ATTILA ALEZREDES

FOTÓ: MH HFKP

